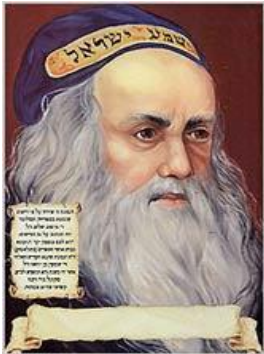
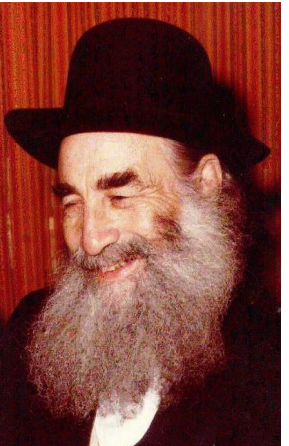
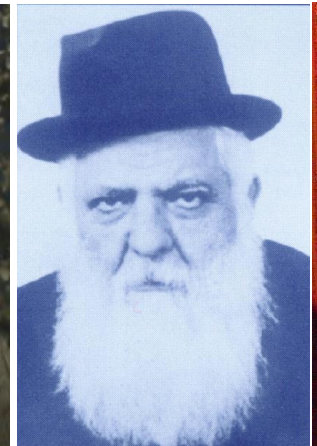
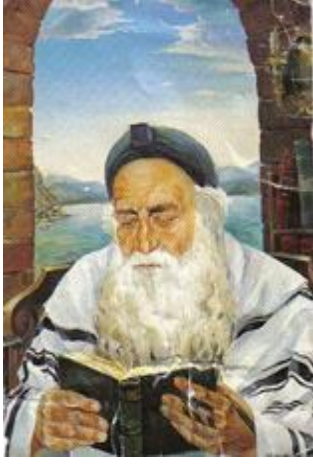

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

ללא פרסומות.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

www.radio2000.co.il | באפליקציה | 03-3782000 | המזינו לשידור החי

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

המקובל הרב מסעוד אביחצירא זצ"ל המכונה 'סבא דמשפטים' - נולד בשנת ה'תקצ"ו (1835) בריאסני שבמחוז תאפילאלת. בנו בכורו של רבינו מרן המקובל רבי יעקב ('אביר יעקב') לאחר שתי בנות. כבר מצעירותו סיפרו עליו מעשי מופתים. ידוע בגודל חכמתו בתורת הנגלה והנסתר בהתמדה עצומה ועל כן כונה 'ארון התורה'. סייע לאביו בעבודת הרבנות והרבצת התורה.

לאחר צאת אביו לארץ ישראל, מילא את מקומו כרב בריאסני וכראש ישיבת 'אביר יעקב'. לאחר פטירת מרן 'אביר יעקב' התמנה רבינו לשמש כראב"ד מחוז תאפיללת שבמרוקו, ועול הנהגת הציבור הוטל על כתפיו. התאמץ מאוד לטפל בצרכי עניי העיר, נטל על עצמו התחייבויות כספיות ואף לווה בריבית מהגויים, כדי לחלק צדקה לעניים ולדאוג לכל מחסורם. רבים פנו אליו ונושעו. שמעו יצא ביכולותיו לברך ולהושיע. קיבל לרשותו את חלוקו של אביו, וחולים שהתעטפו בחלוק זה נרפאו מכאב ומחלה. נפטר ב-י"ב אייר ה'תרס"ח (1908). חי כ-73 שנים. ציונו בריאסני.

אביו: רבי יעקב זצ"ל ('האביר יעקב'). **סבא (מצד האב):** המקובל ר' מסעוד. **נשותיו:** מרת חנה (זיווג ראשון), מרת עיישה בן חמו (זיווג שני). **ילדיו (זיווג ראשון):** המקובל הצדיק רבי דוד הי"ד (המכונה 'עטרת ראשנו' - מסר נפשו על קידוש ה' למען הצלת תושבי תאפילאלת ב"ד בכסליו ה'תר"פ-1919), מרת שמחה. **ילדיו (זיווג שני):** המקובלים הצדיקים רבי ישראל ('ה'בבא סאלי', ראש ישיבה ורב בריאסני, ארפוד ובודניב וממנהיגיה הרוחניים של יהדות מרוקו בישראל), ר' יצחק (הרב הראשי לרמלה - לוד וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל), מרת חמא (נישאה לר' יחיא אילוז), מרת ביחא (נישאה לר' דוד אזרוואל), ר' מסעוד שטרית ('ה'בבא סיד', היה בנם המאומץ). **מרבתי:** אביו, המקובל ר' יעקב. **מתלמידי:** הגאונים המקובלים ר' משה תורג'מאן ('ה'בבא סי', רבו של ה'בבא סאלי' ומחכמי הישיבה תאפיללת שבמרוקו), ר' שלמה אמסלם (רבה של מידלת), ר' יוסף אמסלם (רבה של פיגיג), ר' מכלוף שרביט. **מספריו:** כתבי התורה ופסקי הדין לא השתמרו למעט חיבורים בתורת הנסתר על כוונות ההגדה של פסח וחיידושים על ספירת העומר. פיוטים שכתב: מזמור שיר ליום השבת, יום השבת טוב להודות, ארוממך אודה את שמך.

בשנות שחרותו, כשהיה סמוך על שולחן אביו, למד תורה מפיהו והשתלם בנתיבות החוכמה בהנחייתו ובהכוונתו. לבנו המקובל הרב ה'בבא סאלי' זצ"ל סיפר, כי אחר שהיה בקי גדול בנגלה, פנה לאביו וביקש שיכניסו בשערי הסוד וידירכו בנתיבי החוכמה הנסתרת. ענה לו מרן אביר יעקב זיע"א: "בני היקר! הפסיעות הראשונות בתורת הקבלה, אינם נעשים באמצעות מורה דרך, רק לאחר שמתאמצים לבד ורוכשים ידיעות בעמל, ניתן לשמוע שיעורים ולקבל הכוונה מרב. לך בני, התאמץ בהתמדה ושקידה על דלתות התורה, ולאחר שאראה שהחילות לרכוש מושכלות, אקבע שיעור בחוכמת הנסתר".

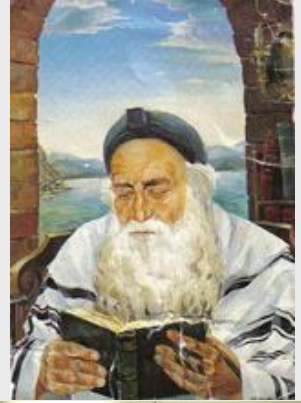
עשה כן רבי מסעוד, והתייגע בכל כוחו לרדת לחקר הדברים, עד שביום מן הימים הגיע לאביו ובפיו קושיה חזקה בהבנת תורת האריז"ל. כשמוע רבי יעקב את הקושיה, הנהה מאוד, כי ראה בכך אות לעומק הבנתו של בנו. לאחר שיישב לו את הקושיה, אמר לו: "מהיום והלאה נענתי לך ללמוד עימך שיעור בקבלה". נדברו האב והבן וקבעו מועד ללמוד קבלה בשעת חצות לילה, שהיא שעה מסוגלת ללימוד והבנת תורת הנסתר.

פעם אחד התקשה מרו ר' יעקב בהבנת סוגיה חמורה בבבלי הקבלה, וככל שהתאמץ ליישבה ולתרצה - לא עלתה בידו. כדי שלא יפריעו לו בלימודו, נעל את דלת חדרו והסתגר שלושה ימי התבודדות, בהם לא ראה אותו איש ואף לא הובא אליו מזון או שתיה. באי הבית שהבחינו שהסתגרותו הפתאומי של האב, התמלאו בחשש, אך אף אחד מהם, גם לא מבניו, העז לנקוש על דלת החדר. ביום השלישי יצא ר' יעקב מן החדר בפנים צוהלות, וקרא לבניו להשתתף עמו בסעודת מצווה. הנוכחים עדיין לא ידעו עדין את סיבת הסתגרותו ואת מקור השמחה הגדולה, עד כדי עריכת סעודת מצווה בסתם יום חול. אולם אף אחד מהם לא העז לשאול את פיו וחיכו שהוא בעצמו יספר להם את סוד שלושת הימים.

במהלך הסעודה פנה ר' יעקב לבנו ר' מסעוד ושאלו: "בני מדוע לא תשאל אותי לסיבת התבודדתי בחדרי למשך שלושה ימים תמימים?", ענה לו ר' מסעוד ביראת כבוד: "וכי מי יעז לשאול את אביו על מעשיו, וכי משהו מעמנו מנסה להבין". סיפר להם ר' יעקב כי נקרתה בדרך לימודו קושיה עצומה בדברי האריז"ל, ונצרכו לו שלושה ימים של עמל מרוכז, עד שהצליח ליישבה. כששמע ר' מסעוד את דברי אביו, ביקש שישטח את הקושיה באוזניו. רק לאחר הפצרות מרובות, בהן הצליח לשכנע את אביו ביכולתו להבין את הקושיה, נאות האב והראה לו את מקום הקושיה. הלך ר' מסעוד לחדרו ונעל את הדלת בעדו. לאחר כשלוש שעות, יצא מן החדר ועלה לחדרו של אביו ובפיו תירוץ הולם, שלא היה אלא תרוצו של אביו, עליו התייגע שלושה ימים ושלושה לילות.

תמה האב על בהירות הבנתו ומהירות תפיסתו של בנו בכורו, אולם ר' מסעוד אמר לאביו: "מור אבי הקדוש! הרי לא נעלם מידיעתו, שכל הספרים ובפרט ספרי הקבלה מסובבים המה בקליפות, הנערמות בדרכם של ההוגים בתורת הסוד ומקשים עליהם את ההבנה מור אבי, בהתייגעו על הבנת הדברים, הסיר את כל הקליפות, אחת אחת עד שעלה בידו ליישב את התירוץ, כאשר אני באתי ליישב את הקושיה, שוב לא היו קליפות ומניעות להבנת התירוץ, ואלמלא אבי שהיית מוריד את הקליפות, אף אני הייתי צריך שלושה ימים ושלושה ימים בכדי להבין את תירוץ הקושיה". אביו בשומעו זאת, הודה לו על כך ואמר: "אכן כן".

התנא האלקי רבי מאיר בעל הנס זצ"ל - מגדולי התנאים בדור הרביעי. שמו במקור היה נהוראי, אולם, חז"ל - לאחר שעמדו על חוכמתו וכדי להבדילו בין חכמים רבים, שנקראו באותו שם, שינו את שמו לר' מאיר, משום שהאיר את עיני חכמי ישראל. מצאצאיו של נירון קיסר ששלחו המלך להחריב את ירושלים וברח והתגיר. חי לאחר חורבן בית שני, במאה השניה לספירה בתקופה קשה מאד לעם היהודי. הרומאים ניסו בכל כוחם לנצח את העקשנות היהודית, להישאר כעם מיוחד ולא להתבולל. הם ניסו לחנך אותם ל'קידמה', ולעזוב את עקרונות הדת, שנראו בעיניהם מיושנים. שמירת שבת, כשרות, ולימוד התורה נאסרו כליל. העובר על האיסור היה צפוי לעונש מוות. הרומאים לא הצליחו להבין, מדוע חשוב כל כך ליהודים לשמור על דתם. בעיניהם, לאומיות יהודית לא הייתה עניין, שכדאי למות בשבילו.

נרדף ע"י הרומאים, לאחר ששיחד את השומר של המקום שבו אחות אשתו נאסרה, ניצל בנס. בעקבות מעשה זה ברח לבבל ועל כן נקרא 'בעל הנס'. דייק בשמות האנשים ומהם למד על מהותם. ענוותן. דרשן מופלא. במקצועו היה לבלר. היה מטבל את דרשותיו במשלים, והיה בקי במאות משלים. מחל על כבודו למען השכנת שלום. נח לבריות. חריף. חכמים לא יכלו לעמוד על סוף דעתו משום שיכל להתיר ולאסור כל עניין בק"ן תירוצים המתקבלים על הלב בחריפותו הרבה. אולם פסקו כגזרותיו. סגולה בדוקה וידועה, כדי להינצל מכל סכנה וצרה שלא תבוא, כפי שמובא בשם הבעש"ט בספר 'כתר תורה' ('ח"ב דף נ"ב ע"ב): "אם אדם בסכנה וצריך לנס, אזי ייתן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס, ויאמר בפה מלא: אני מנדר אותן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס. ויאמר "אלהא דמאיר ענני" שלוש פעמים, ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, כשם ששמעת את תפילת עבדך מאיר ועשית לו ניסים ונפלאות, כן תעשה עמדי ועם כל ישראל, הצריכים לניסים נסתרות וגלויים אכי"ר", ויזכה לראות ישועות גדולות בעז"ה. ביקש להיקבר בעמידה, כדי שיגיע המשיח, ירוץ מיד לקראתו. נפטר ב-י"ד אייר.

מרבתינו: רבי עקיבא (תלמידו המובהק), ר' ישמעאל, אחר (אלישע בן אבויה- ר' מאיר ור'

יוחנן הביאווה לח"י העולם הבא). **חותנו:** ר' חנניא בן תרדיון (מעשרת הרוגי מלכות). **אשתו:** מרת ברוריה (אחת הנשים המלומדות ביותר עפ"י התלמוד, והתפרסמה בחריפותה, בפלפולה ובבקיאותה בתורה, דבר שהיה נדיר במיוחד באותה תקופה).

מספר בנימין חיים הי"ו: הסיפור מתחיל בסבתא שלי בת-שבע ע"ה, בתו של רבי יצחק זאב שחיה בין חומות ירושלים העתיקה בראשית המאה ה-20. באותו זמן היא חבקה פרי בטן, אולם חלתה בחולי גדול. באותם ימים, ירושלים הצפופה חסרת התנאים הסנטרים ומוכת המחלות הייתה מסוכנת, גם ללא סיבוכים מיוחדים. היא חשה, כי לא נותר לה זמן רב להיות בין החיים. באחת הימים ראתה בחלומה יהודי הדור פנים בעל זקן לבן צח כשלג, שאמר לה: "אל תחששי, ייולד לך בן בריא ושלם ותקראי לו מאיר על שמי-רבי מאיר בעל הנס". בת-שבע קמה נרעשת מהחלום למציאות, אולם החלום הוסיף לדבוק במציאות, וסבתי גילתה, שכל הכאבים והתקפי קוצר הנשימה שחשה קודם נעלמו כלא היו, והיא בריאה ורעננה, כמו שמעולם לא הייתה.

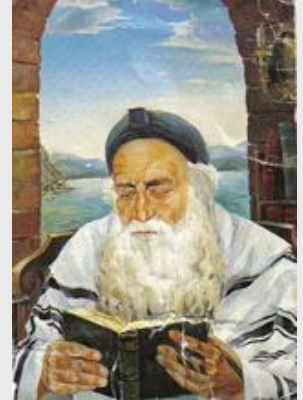
מאז אותו חלום, כוחות חדשים נסכו בה, ושבוע אחר כך החזיקה בידה תינוק בריא ושלם. היא ידעה איך תקרא לתינוק, מאיר, השם הזה האיר את מצבה העגום וחסר התקווה באורו המאיר של רבי מאיר בעל הנס. אולם את מה שידעה היא, סירב אביה, ר' יצחק זאב לדעת. בחירת השם הייתה זכותו הבלעדית, שכן באותם ימים נהוג היה בירושלים, שאת השם לבן הבכור נתן אביה של האם.

"אנחנו לא מנהלים את חיינו לפי חלומות, וקל וחומר שלא קוראים לילדים שמות על פי חלום. את יכולה לבחור לתינוק איזה שם שתרצי, אבל צריכה להיות לך סיבה, מדוע בחרת בשם זה, חלום הוא לא סיבה", אמר אבי התינוק אברהם יוחנן, תומך ללא עוררין בדברי חמיו הנערץ. שבעה ימים חלפו, מועד הברית התקרב, ובת-שבע חשה פחד משתק, היא התחייבה לזקן בחלום לקרוא לבנה מאיר, אך היא אינה יכולה לקיים את התחייבותה, אין לה אומץ להתנגד לדברי אביה, ולחלום שחלמה אין שום משקל בוויכוח רציונאלי. חלומה כה ערטילאי, שאינו יכול להסביר את מחויבותה העמוקה לשם מאיר.

בלילה שלפני הברית הגיעו ילדי השכנים לקרוא עם הרך הנולד 'קריאת שמע' כמנהג ירושלים, סבתי הביטה בפני התינוק באכזבה, היא השתוקקה לקרוא לו מאיר, השם שכה הלם את פניו המאירות והמלאכיות. חשש כבד כרסם בה, שאם לא תעמוד בהבטחתה עלול לקרות לתינוק שלה, חלילה, אסון. הילדים גמרו לקרוא קריאת שמע, והיא חילקה להם עוגיות לקח, ואז שאל אותה בן השכנים: "מה יש לתינוק מעל העין?".

בת-שבע הציצה על התינוק, ולחרדתה ראתה קרום דלקתי מכסה את העין הימנית, היא הזעיקה את רופא הילדים, והלה נתן משחות והורה, שלתינוק יהיה אסור לעבור ברית מחר, וצריך לחכות לפחות שבוע, עד שניתן יהיה לחשוב על ברית. כשהדלקת חלפה, והתינוק היה בן שבועיים התכוננה כל המשפחה המסועפת לסעודת הברית, אך לילה לפני הברית **קיבל צהבת**, והברית נדחתה שוב בעוד שבוע. כשהדבר חזר על עצמו כמה פעמים, והברית נדחתה כל פעם מסיבה אחרת, הבין גם הסבא הטרי, ר' יצחק זאב, שיש דברים בגו ואמר לביתו: "נו, שיקרא מאיר, העיקר שיהיה יהודי כשר", מילות ההסכמה שחיתכה לשמוע. למחרת הוזמן המוהל, ולמרבה הפלא היה התינוק כשיר לעריכת ברית ונקרא שמו בישראל: **מאיר בן אברהם יוחנן בן יצחק זאב, דור שלישי בירושלים.**

התנא האלקי רבי מאיר בעל הנס זצ"ל - מגדולי התנאים בדור הרביעי. שמו במקור היה נהוראי, אולם, חז"ל - לאחר שעמדו על חוכמתו וכדי להבדילו מחכמים רבים, שנקראו באותו שם, שינו את שמו לר' מאיר, משום שהאיר את עיני חכמי ישראל. מצאצאיו של נירון קיסר ששלחו המלך להחריב את ירושלים וברח והתגייר. חי לאחר חורבן בית שני, במאה השניה לספירה בתקופה קשה מאוד לעם היהודי. הרומאים ניסו בכל כוחם לנצח את העקשנות היהודית, להישאר כעם ולא להתבולל. הם ניסו לחנך אותם ל'קידמה', ולעזוב את עקרונות הדת, שנראו בעיניהם מיושנים. שמירת שבת, כשרות, ולימוד התורה נאסרו כליל. העובר על האיסור היה צפוי לעונש מוות. הרומאים לא הצליחו להבין, מדוע חשוב כל כך ליהודים לשמור על דתם. בעיניהם, לאומיות יהודית לא הייתה עניין, שכדאי למות בשבילו.

נרדף ע"י הרומאים. לאחר ששיחד את השומר של המקום שבו אחות אשתו נאסרה, ניצל בנס. בעקבות מעשה זה ברח לבבל ועל כן נקרא 'בעל הנס'. דייק בשמות האנשים ומהם למד על מהותם. ענותן. דרשן מופלא. במקצועו היה לבלר. היה מטבל את דרשותיו במשלים. בקי במאות משלים. מחל על כבודו למען השכנת שלום. נח לבריות. חריף. חכמים לא יכלו לעמוד על סוף דעתו משום שיכל להתיר ולאסור כל עניין בק"ן תירוצים המתקבלים על הלב בחריפותו הרבה. אולם פסקו כגזרותיו. סגולה בדוקה וידועה, כדי להינצל מכל סכנה וצרה שלא תבוא, כפי שמובא בשם הבעש"ט בספר 'כתר תורה' (ח"ב דף נ"ב ע"ב): "אם אדם בסכנה וצריך לנס, אזי ייתן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס, ויאמר בפה מלא: אני מנדר אותן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס. ויאמר: "אלהא דמאיר ענני" שלוש פעמים, ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, כשם ששמעת את תפילת עבדך מאיר ועשית לו ניסים ונפלאות, כן תעשה עימדי ועם כל ישראל, הצריכים לניסים נסתרות וגלויים אכי"ר", ויזכה לראות ישועות גדולות בעז"ה. ביקש להיקבר בעמידה, כדי שיגיע המשיח, ירוץ לקראתו. נפטר ב-י"ד אייר.

מרבתי: רבי עקיבא (תלמידו המובהק), ר' ישמעאל, אחר (אלישע בן אביה - ר' מאיר ור' יוחנן הביאוהו לחיי העולם הבא). **חותנו:** ר' חנניא בן תרדיון (מעשרת הרוגי מלכות). **אשתו:** מרת ברוריה (אחת הנשים המלומדות ביותר עפ"י התלמוד, והתפרסמה בחריפותה)

כשנפטר ר' יוסי בן קסמא, גדולי רומי הלכו ללוות אותו. בחזרתם, מצאו את ר' חנניא בעיצומו של שיעור בהלכה, לפני תלמידים, ובחיקו ספר תורה. **זעמם של הרומאים, היה נורא.** הרומאים דנו אותו לשריפה. רשעותם לא ידעה גבולות, הם הציתו אותו באש. כאשר ספוגין של מים הונחו על ליבו. את אשתו הרגו בחרב. את בתו כלאו בבית בושת. אשתו של ר' מאיר, ברוריה, פנתה לבעלה וביקשה ממנו להציל את אחותה משום שאינה יכולה להמשיך כאשר אחותה נמצאת במצב זה.

כדי לנסות ולהציל אותו, התחפש ר' מאיר לגוי, ונכנס לשם. כשראה שהיא נשארה בטהרה, שיחד את השומר ונתן לו שק מלא זהובים ואמר: חציו תשחד את הממונים עליך וחציו תשתמש בו. השומר פחד מעונש אם הדבר יתגלה. ר' מאיר הבטיח לו שאם חיוו יהיו בסכנה, יאמר "אלקא דמאיר ענני" וה' יושיע אותו. השומר לא האמין ורבי מאיר זרק אבנים לעבר כלבים אוכלי אדם ואכזריים ששמרו מסביב למקום. כשרצו להתנפל עליו, קרא: "אלקא דמאיר ענני", ומיד הכלבים עזבו אותו. השומר בראותו כל זאת האמין, ושחרר את הבחורה.

כשנגמרו כל הזהובים ולא יכל לשחד את הממונים עליו, התגלה דבר שחרור הנערה, והשומר נידון למוות. בכל פעם כשרצו לתלות אותו, קרא "אלקא דמאיר ענני", וחבל התליה נקרע. גם כשניסו שוב להורגו, לא שלט בו המוות. שאלו אותו: "אתה מכשף שלא שולט בך המוות?". סיפר להם מה שקרה. חקקו את דמותו של ר' מאיר וציוו לתופסו. לאחר תקופה, ראו את ר' מאיר ורדפו אחריו. יש אומרים שאלוהו הנביא הגיע בדמות אישה וחייבוקו, ואז אמרו אין זו דרכו של ר' מאיר ומדובר באדם אחר. ויש אומרים שנכנס למקום שמבשלים בו בשר חזיר, טבל אצבע אחת ומצץ את אצבעו השניה. הרומאים אמרו שאין דרכו של להיטמא מבשר פיגולים. לאחר שניצל ברח לבבל.

פעם אחת היתה אשה שהקשיבה לדרשתו של ר' מאיר בליל שבת והתארכה הדרשה. כששבה לביתה הגיעה לאחר שכבו נרות השבת. לשאלת הבעל: "היכן היית?" ענתה: "בדרשה". בעלה ברוב רוגז אמר: "גוזר עלייך שלא תכנסי לביתי עד שתרכי בפניו של אותו דרשן!". שלושה שבועות האשה היתה מחוץ לביתה עד שחברותיה אמרו לה: "לכי לאותו דרשן והתייעצי עמו" אולם האשה התביישה.

ר' מאיר שראה זאת ברוח קודשו, שאל בדרשה: "האם יש פה משהי שיודעת ללחוש לעין?" (רפואה קיימת לכאב עיניים היה לירוק בעין), חברותיה אמרו לאותה אשה: "הנה ההזדמנות שלך". כשניגשה לר' מאיר הודתה שאינה יודעת ללחוש בעין. אמר ר' מאיר: "די שתרכי בפני 7 פעמים". ירקה בפניו. לאחר מכן אמר לה: "אמרי לבעלך, אתה אמרת לירוק בפניו של הדרשן פעם אחת, אני ירקותי 7 פעמים". שאלו אותו תלמידיו: "רבינו, והיכן כבוד תורה?" ענה להם: "לא די למאיר להיות שווה לקונו? שמו של הקב"ה עבור השכנת שלום נמחק, אזי להשכנת שלום בן איש לאשתו לא כל שכן?"

גולה בדוקה וידועה, כדי להינצל מכל סכנה וצרה שבה, כפי שמובא בשם הבעש"ט בספר כתר תורה (ח"ב דף נ"ב ע"ב): "אם אדם בסכנה וצריך לנס אזי יתן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס, ויאמר: אני מנדר אותן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס. ויאמר "אלהא דמאיר ענני" שלוש פעמים, ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, כשם ששמעת את תפילת עבדך מאיר ועשית לו ניסים ונפלאות, כן תעשה עמדי ועם כל ישראל הצריכים לניסים נסתרות וגלויים אמן כן יהי רצון". ויזכה לישועות גדולות

התנא האלקי רבי מאיר בעל הנס זצ"ל - מגדולי התנאים בדור הרביעי. שמו במקור היה נהוראי, אולם, חז"ל - לאחר שעמדו על חוכמתו וכדי להבדילו בין חכמים רבים, שנקראו באותו שם, שינו את שמו לר' מאיר, משום שהאיר את עיני חכמי ישראל. מצאצאיו של נירון קיסר ששלחו המלך להחריב את ירושלים וברח והתגיר. חי לאחר חורבן בית שני, במאה השניה לספירה בתקופה קשה מאד לעם היהודי. הרומאים ניסו בכל כוחם לנצח את העקשנות היהודית, להישאר כעם מיוחד ולא להתבולל. הם ניסו לחנך אותם ל'קידמה', ולעזוב את עקרונות הדת, שנראו בעיניהם מיושנים. שמירת שבת, כשרות, ולימוד התורה נאסרו כליל. העובר על האיסור היה צפוי לעונש מוות. הרומאים לא הצליחו להבין, מדוע חשוב כל כך ליהודים לשמור על דתם. בעיניהם, לאומיות יהודית לא הייתה עניין, שכדאי למות בשבילו.

נרדף ע"י הרומאים, לאחר ששיחד את השומר של המקום שבו אחות אשתו נאסרה, ניצל בנס. בעקבות מעשה זה ברח לבבל ועל כן נקרא 'בעל הנס'. דייק בשמות האנשים ומהם למד על מהותם. ענוותן. דרשן מופלא. במקצועו היה לבלר. היה מטבל את דרשותיו במשלים, והיה בקי במאות משלים. מחל על כבודו למען השכנת שלום. נח לבריות. חריף. חכמים לא יכלו לעמוד על סוף דעתו משום שיכל להתיר ולאסור כל עניין בק"ן תירוצים המתקבלים על הלב בחריפותו הרבה. אולם פסקו כגזרותיו. סגולה בדוקה וידועה, כדי להינצל מכל סכנה וצרה שלא תבוא, כפי שמובא בשם הבעש"ט בספר 'כתר תורה' ('ח"ב דף נ"ב ע"ב): "אם אדם בסכנה וצריך לנס, אזי ייתן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס, ויאמר בפה מלא: אני מנדר אותן ח"י גדולים לנרות בשביל נשמת ר' מאיר בעל הנס. ויאמר "אלהא דמאיר ענני" שלוש פעמים, ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, כשם ששמעת את תפילת עבדך מאיר ועשית לו ניסים ונפלאות, כן תעשה עמדי ועם כל ישראל, הצריכים לניסים נסתרות וגלויים אכי"ר", ויזכה לראות ישועות גדולות בעז"ה. ביקש להיקבר בעמידה, כדי שיגיע המשיח, ירוץ מיד לקראתו. נפטר ב-י"ד אייר.

מרבתינו: רבי עקיבא (תלמידו המובהק), ר' ישמעאל, אחר (אלישע בן אבויה- ר' מאיר ור' יוחנן הביאוהו לח"י העולם הבא). **חותנו:** ר' חנניא בן תרדיון (מעשרת הרוגי מלכות). **אשתו:** מרת ברוריה (אחת הנשים המלומדות ביותר עפ"י התלמוד, והתפרסמה בחריפותה, בפלפולה ובבקיאותה בתורה, דבר שהיה נדיר במיוחד באותה תקופה).

זכותו הגדולה של ר' מאיר בעל הנס, שבשמו נשלחו הגאון ר' אליהו ילז ובנו (מחכמי טבריה) למסעם, עמדה להם פעמים רבות, וליוותה אותם בדרכם הארוכה. בהגיעם לעיר רבאט שבמרקו נזדמן לשם אחד מגבירי העיר טאנקיר, ובשמעו ששליחי כוללות ר' מאיר בעל הנס מבקרים במקום, הזדרז לחפש אחריהם ושקל על ידם סכום כסף גדול, תוך שהוא מוסיף, שאת הכסף נדר לקופת ר' מאיר בעל הנס בעקבות שני ניסים שנעשו לו בזכותו:

נס ההצלה הראשון שאירע לו היה, כאשר חברו נגדו קבוצת סוחרים המתנכלים לו, וגמרו אומר ביניהם לחדור באישון ליל לביתו ולרצחו נפש- אותו ואת כל משפחתו. ואכן באחת השעות הקטנות של הלילה שמע הגביר קול המולה גדולה על גג ביתו, וכשהוא רועד כולו מפחד וחלחלה הצליח בקושי למלמל שאם יושיעהו ה' מצרתו ינדב סכום נכבד לקופת ר' מאיר בעל הנס. למחרת היום התברר, שהתחלף לחבורת הרוצחים ביתו של הגביר בביתו של הגוי הסמוך לו, בו ביצעו הרוצחים את זממם והם רצחו את הגוי ואת כל משפחתו ונתפסו על-ידי השלטונות, והתקיים בו "צדיק מצרה נחלץ ויבוא אחר תחתיו".

הנס השני שארע לגביר בזכותו של ר' מאיר בעל הנס קרה, כאשר נשלחו אליו מאירופה משלוחים גדולים של סחורה שהייתה אסורה למסחר בערי מרוקו, והגביר היה צפוי לעונש כבד ולמאסר ממושך, אם היה נודע דבר הבאת הסחורה לשלטונות. מיודענו היה אובד עצות ולא היו בפניו כל דרכים להשבת המשלוח, שכבר עשה דרכו אליו בלב הים, ובדרך הטבע לא יעזור דבר שהרי ברגע שיגיעו המשלוחים- אזי המוכסים יבדקו את הסחורה ומיד הוא יידרש למשפט. לפיכך נדר, שאם יצילהו ה' מהגזירה ייתן סכום גדול לקופת ר' מאיר בעל הנס. זכותו של ר' מאיר בעל הנס עמדה לו, וכשהגיעה הסחורה לבית המכס, נפתחו כל המשלוחים מלבד המשלוח של הגביר שאנשי המכס חשבו, שכבר בדקוהו, וכך ניצל הגביר מהעונש הכבד.

בימי שליחותו של הגאון רבי אליהו ילז זצ"ל (בעל 'יש מאין') לערי מרוקו, בבואו לעיר לאראג'י שבמרוקו, בחודש תשרי ה'תרנ"ב, התאכסן אצל הגביר המכובד, באכסניה של תורה, סניור מאיר מתתיהו. בערב סוכות קרה מקרה נורא לבנו יחידו של בעל אכסניה זה, ילד כבן עשר שנים, כי בעלות אביו לסכך הסוכה אשר הייתה גבוהה מאד בקומה עליונה, עלה גם הבן אחריו, ופתאום מעדו רגלי הילד ונפל לתוך החצר מגובה של שישה מטרים! לקול החבטה הרימו יושבי החצר קול זעקה איומה. בשומעו את הצעקות הנוראות של אבי הילד ואמו, נשא הצדיק זיע"א את עיניו למרום ואמר: "ריבונו של עולם, עשה למען ארץ הקדושה, ולמען התנא הקדוש ר' מאיר, ועשה עמי נס למען לא יאונה מאומה לילד, ותיכף ומיד פנה אל אבי הילד ואמר לו: "נדור נדר לשם ר' מאיר בעל הנס ותאמר אלקא דמאיר ענני, שלוש פעמים, ואני בטוח בה", כי הילד יחיה ויקום על רגליו". ותיכף עשה האב הנבהל, ככל אשר ציווה עליו הרב, ויפתח הילד את עיניו וידבר, ויבדקו בגופו ויראו, שאין לו כל פצע וחבורה.

האדמו"ר רבי אברהם יעקב פרידמן מסדיגורה (הראשון) זצ"ל - נולד ב- כ' בחשוון ה'תק"פ (1819) ברוז'ין שברוסיה. מייסד חסידות סדיגורה. התמנה לאדמו"ר לאחר פטירת אביו ואחיו ר' שלום יוסף. שימש במשך שלושים ושתיים שנים בדיוק כאדמו"ר. בתחילה הנהיג בעיר פאטיק ובשנת ה'תרי"ב (1852) עבר לעיר סדיגורה. אלפים נמנו על חסידיו.

ידוע בחיבתו הגדולה לארץ ישראל. עמד בראש "כולל וואהלין" שהיה אחראי על איסוף הכספים והעברתם לחסידים שהתגוררו בארץ ישראל. בהשתדלותו הסתיימה בניית בית הכנסת "תפארת ישראל" בירושלים. בעקבות הלשנה נעצר באשמת סיועו בהברחת ילדים מעבודת הצבא ישב בכלא לתקופת בת חמשה-עשר חודשים. ענוותן מופלא. שפל ברך. מלומד בניסים. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב- י"א באלול ה'תרמ"ג (1883). חי כ-64 שנים. ציונו בסדיגורה ליד אביו.

סבא: ר' שלום שכנא (מצד אביו). **סבתא:** מרת חוה (מצד אביו). **אביו:** האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין. **אמו:** מרת שרה אפרתי. **אחיו:** ר' דוב בער מליובה, ר' דוד משה מטשורטקוב, ר' מנחם נחום משטעפינשט, ר' שלום יוסף מסדיגורה ור' שרגא מהוסיאטין.

אחיותיו: מרת גיטלה (נישאה לר' יוסף מונזון), מרת חיה מלכה (נישאה לר' יצחק מסקווירא), מרת לאה (נישאה לר' דוד הלפרין) ומרת מרים (נישאה לר' מנחם מנדל מויז'ניץ).

מרבותיו: אביו, ר' ישראל. **נשותיו:** מרת מרים פרלוב (זיווג ראשון - בתו של רבי אהרן מקארלין בעל "בית אהרן". נישא ב-י"ח ה'סיון תקצ"ד), מרת גיטל (זיווג שני - בתו של האדמו"ר מנחם נחום משטפנשט שברומניה). **בניו:** ר' אשר (נפטר חתן). ר' שלמה (נפטר בחיי אביו), ר' יצחק (ה'פחד יצחק', מייסד חסידות בויאן), ר' ישראל (ה"אור ישראל", ממלא מקום אביו בסדיגורה). **בנותיו:** מרת הדסה פייגה (נישאה לר' אבי עזרא זעליג שפירא), מרת פערל (נישאה לר' מנחם נחום דב בער מסדיגורה), בת שבע רוחמה (נישאה לר' ישראל פרידמן מצ'ורטקוב, בעל הספר "גנזי ישראל"). **מספריו:** אמת ליעקב.

רבינו הושלך פעם לבית האסורים לאחר ששלטונות הרשע בארץ מגוריו טפלו עליו עלילות שווא. מפקד הכלא, שהיה שונא ישראל מושבע, הכביד על הרבי שהיה נתון תחת מרותו, וכדי להתעלל בו הכניס לתאו אסיר נוסף, פושע אלים ואכזר שבנוסף לכל "מעלותיו" הצטיין גם בשנאת ישראל שפעפה בו.

במחיצתו של אסיר זה רע ומר היה גורלו של הצדיק. חסידיו של הרבי, המומים ומדוכאים בשל מאסר רבם, פעלו רבות למען שחרורו, ועד שזה יקרה ביקשו הם כי רבם יחוש בנוח בכלאו, עד כמה שאפשר. ואכן הצליחו, לאחר מאמצים מרובים להשיג אישור להכניס לתאו ספה מרופדת. משהובאה הספה לא יכול שותפו של הרבי, הלא הוא הפושע המועד, להסכין עם העובדה, כי לזקן היהודי יהיה מקום משכב נוח, וכדי להכניסו ולהכאיב לו חרט על הספה צורת צלב! ראה הרבי את הצורה החרוטה על הספה ונמנע מלשבת עליה. כל היום כולו עמד על רגליו, ואילו שכנו לתא ניצל את הספה ונהנה עד מאוד.

אותו שכן לתא לא היה הפגע הרע היחיד, שמצא הרבי בבית האסורים, עוד צרה חרורה התרגשה ובאה עליו, בסמוך לכלא שכן מנזר, ובמשך כל היום בקעו ועלו משם קולות, רחשים וצלצולי פעמונים. הרבי מאן לשמוע אל הקולות הללו, וכדי להתגבר עליהם אטם את אוזניו בראשי אצבעותיו. כך ניצב על רגליו משך כל שעות היום, אצבעותיו נעוצות באוזניו ופיו רוחש תפילה לקונו.

נקל לשער, מה רב היה סבלו של הרבי, אך הוא נשא סבלו וצערו בדומיה, לא התרעם על שכנו הפושע, לא גער בו, כשהשחית את ספתו, ולא התאונן על הרעש, הבא מן המנזר. רק הבליג על הכול והמשיך בתפילתו. אותו שכן רע מעללים לא יכול לשאת את מראהו של הרבי המתפלל לקונו בדבקות שכזו, והציק לו יותר והפריעו בתפילתו. **כעת משהגיעו הדברים לכך, והרבי שוב לא יכול היה להתפלל, הגיש תלונה למפקד בית האסורים.**

המפקד, כאמור, שונא ישראל מובהק היה, ולא די שלא שעה לתלונתו של הרבי, אלא אף עודד את הפושע להמשיך ולהציק לשכנו היהודי. ואכן, מעשיו הנלוזים גברו והלכו. **כך חלפו להם הימים, הפושע מציק ומתעלל, והרבי נושא את סבלו וצערו בדומיה ובכוחות עילאיים.**

יום אחד, שעה שהרבי עמד בתפילה, החל שכנו הרשע, כדרכו, בתלוליו ובהפרעותיו. לפתע, בקעה זעקת שבר מפיו של אותו רשע, בתוך רגע קט, הוא צנח ארצה מתפתל מכאבים עזים. "הצילו!!!" פילחו זעקותיו את דממת הכלא. בצעקותיו הנוראות הובהלו אל התא שומרי הכלא, ובראשם המפקד. הללו חרדו אל האיש המתפתל ונאנק מכאביו ושמעו אותו גונח ואומר: **"מהרו והוציאו אותי מחדרו של הרבי! אם אשאר כאן עוד רגע אחד בלבד, אמות!"** נדהמים הביטו לעברו השומרים, כשלפתע התחלפה תדהמתם בבהלה נוראה: גם מפקד הכלא, שהיה בין הנחלצים לעזרת הפושע, צנח ארצה מתפתל בכאבים עזים, זעקות השבר שבקעו מפיו התמזגו בצרחותיו של הפושע... **אז מיד הבינו הסוהרים כי הכאבים האימיים פקדו את מפקד הכלא ואת האסיר הרשע כעונש על שהתעללו ברב היהודי.** מיהרו מיד להוציא את השניים מחדרו של הרבי, ורק משהובטח לרבי, כי שוב לא יוכנס איש לחדרו, הרפו הכאבים מהמפקד ומהפושע גם יחד. מאותו היום הבינו כל אנשי הכלא, כי איש קדוש הוא הרבי, ועד ליום שחרורו נהגו בו בכבוד רב.

הגאון הרב אליהו חיים מייזל זצ"ל- נולד ב-ט' בסיון ה'תקפ"א (1821) בעיירה הורדוק (סמוכה לוולוז'ין). נקרא על שמם של הגאון מווילנא (הגאון ר' אליהו זלמן) ותלמידו הגאון רבי חיים מווולוז'ין. בגיל 9 התחיל ללמוד בישיבת וולוז'ין. בגיל 13 הוסמך לרבנות ובגיל צעיר החל לכהן כרב בהורודוק. התפרסם ברחמנותו ובטוב לבו. דמותו הפכה לאישיות נערצת בקרב המוני העם.

את כל משכורתו חילק לצדקה ואף לווה כספים על מנת לסייע לנזקקים! לאחר שחובותיו גדלו נאלץ לכהן כרב בקהילה גדולה יותר שתסכים לשלם את חובותיו והחל לכהן כאב"ד בלומז'ה. בשנת ה'תרל"ד (1873) נבחר לרב העיר לודז', תפקיד אותו שימש במשך ארבעים שנה עד לפטירתו.

לחם בתקיפות נגד המשכילים. השתדל להקל לעניים בשאלות הלכתיות וטרח רבות על מנת למצוא היתרים הלכתיים אולם לעיתים העניק לעניים מכספו היות ונאלץ להטריף עוף או כלי. ובכדי שלא להשתתף בקבלת הפנים המפוארת שהכינו לכבודו הודיע לראשי הקהל על בואו לאחר שהגיע לעיר. ייסד בתי יתומים ותלמודי תורה, פעל לרווחת ילדי עניים ובתקופת המשבר הכלכלי בלודז' גזר על עשירי העיר להאכיל את ילדי העניים מאכלי בשר בתשעת הימים של חודש אב.

נודע באהבתו לכל יהודי, בחכמתו, בפקחותו ובמידותיו הנעלות, הכניס אורחים ובאופן אישי הציע להם מיטה והכין עבורם ארוחת ערב. בשבתות ובחגים נשאר בבית הכנסת עד שלכל העניים סוּדר מקום לסעודה. נפטר ב-י"ד באייר ה'תרע"ב (1912). חי כ-91 שנים. ציונו בבית העלמין בלודז' שבפולין.

אביו: ר' משה. **אמו:** מרת חיה.

בספר "עולם חסד יבנה" (עמוד ק') מסופר, שפעם נכנסה אישה צעירה לבית רבינו, ותינוק בן שבועיים על זרועותיה, כשהיא פורצת בבכי מר ואומרת: "רבי, אישה עגונה אומללה אני. מזה חמישה חודשים בעלי עזבני ולא נודעו עקבותיו. בינתיים נולד לי תינוק זה, ואני בלי פרוסת לחם וטיפת חלב. בעלי היה חייט, יחסו אליי היה תמיד רע. לא פעם הביע רצונו לנסוע לאמריקה. אם ביצע מחשבתו, לא ידוע לי". הרב רשם את הפרטים, העניק לה סכום כסף גדול, והבטיח לחקור בעקבות בעלה. מיד שלח והריץ מכתבים לרבנים באמריקה ובוורשא, אולם לצערו הרב לא הצליח לקבל כל ידיעה שהיא לגורל בעלה.

בינתיים, האישה האומללה בייאווה הרב קשרה פתק לצואר התינוק וביקשה, שירחמו עליו והפקירה אותו ברחוב. המוצאים הביאו את התינוק אל הרב שמיד הכירו כבן העגונה. הוא מסר אותו למשפחה, שהייתה בעלת אמצעים לאימוץ והתעניין בחינוכו. במקביל התחקה אחרי האישה, והתברר שחיה היא בעוני ומתפרנסת מכביסה וכד'. פעם שלח הרב והזמין את האישה אליו. הוא שאל לשלומה ולשלום הבן, שהיה אז כבר כבן 12. האישה הרכינה ראשה ולא פצתה פיה, כדי למנוע מבוכה הרפה משאלותיו.

כשמלאו לנער 16 שנה, מסרו הרב לשען, וביקשו ללמדו במהירות את מלאכת השענות על בוריה. כעבור שנתיים עבד הנער כשען עצמאי והרוויח את לחמו בכבוד. הרב החליט, שהגיעה העת להפגיש האם ובנה, ואז קבע, כי על הבן לתמוך באימו. הבחור הוזמן לבית הרב, הוא גילה לו על אימו האמיתית ומצבה הקשה. וכי מחובתו לתמוך בה ולעודדה. האישה ירבה באותה שעה בחדר השני. נכנס אליה וגילה לה, כי כל השנים עקב אחרי התפתחות בנה, וכי כיום הוא גדל לאיש בעמיו ומשתכר יפה. האישה נפלה מתעלפת לרגלי הרב, כשמפיה נפלטות המילים: "לחץ, עוני, דוחק...". לאחר מכן קרא הרב את הבחור לחדר בו נמצאת אימו, והורה עליה באצבעו: "זאת אימך, אבל ה' יתברך רחום וחנון, לא עזבך וגדלת בידיים נאמנות. עליך לזכור ולקיים כיבוד אם ליולדתך. דאג למצבה ואל תיפרד ממנה". האם והבן נפלו חבוקים בזרועותיהם ודמעות פרצו מעיניהם.

מטבעו רבינו איסטניס, על כן כאשר היה יוצא למסע מחוץ לביתו, היה לוקח עמו כלי מטה. פעם אחת, באחת ממסעותיו, נדדמן לו לבקר בעיירה קטנה, ונקרא שם לסדר קידושו לחתן וכלה. כאשר נאספו כל הקרואים עבר לחש באולם שמשוה אינו כשורה. התברר, שהחתן עדיין לא הופיע לחופה, ומסרב לעשות זאת, אם לא יובטחו לו כלי מיטה. ואילו אבי הכלה שהיה יהודי עני, אינו יכול למלא אחר רצונו. כאשר שמע רבי אליהו חיים את הדברים, יצא מיד החוצה, הוציא מן העגלה את כלי המיטה שלו ומסרם לחתן ולכלה. או-אז הסכים החתן ללכת לחופה והשמחה רבתה בעיירה, ויותר מכולם שמח רבי אליהו חיים שנדדמנה לו מצוות הכנסת כלה.

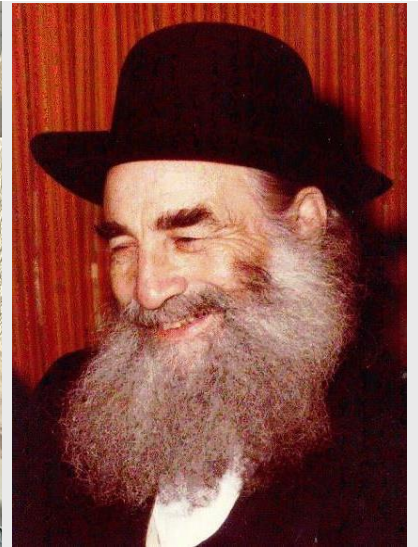
כשחזרו, הבחין העגלון, שכלי המטה של רבי אליהו חיים נעלמו מעגלתו. בא העגלון אל הרבנית וסיפר לה. נצטערה הרבנית צער רב. למחרת ישב רבי אליהו חיים בחוג משפחתו וסיפר להם על החתן שסירב להיכנס לחופה אם לא יובטחו לו כלי מיטה. הפסיקה אותו הרבנית, נאנחה ואמרה: "חבל, אילו לפחות היית מוסר את כלי המטה שנגנבו לחתן ולכלה, היית מונע בכך בושה וכלימה מבת בישראל!". המשיך רבי אליהו חיים את סיפורו, כשחיוך על שפתיו: "ועכשיו שעשיתי כך מה דיני?"

על רגישותו המופלאה ניתן ללמוד מהסיפור שהובא בספר 'מאורה של תורה': פעם נכנס איש אחד לבית רבינו וביקש למכור לרב ספר 'מנחת עני'. שאל הרב למחירו, והלה נקב במחיר. שמע זאת נכדו של הרב ואמר בשקט באוזן סבו: 'יש לנו בבית שלשה ספרים של 'מנחת עני'. מה נעשה בעותק רביעי?' אולם הרב לא ענהו דבר אלא הוציא מכיסו סכום כפול מן המחיר שנקב ונתן לאיש, שנפרד ממנו בשמחה. לאחר מכן הסביר הצדיק לנכדו את פשר מעשיו באומרו: "אמת נכון הדבר שיש לי שלשה עותקים מן הספר הזה, אבל הלא יום חמישי היום, ובוודאי זקוק האיש להוצאות שבת, והוא מתבייש לבקש, אבל אני יודע כמה הוא זקוק לכסף, ולכן נתתי לו פי שנים מן המחיר שנקב, כדי שלא יתבייש".

הרב יחיאל מיכל פיינשטיין זצ"ל - נולד ב-ד' בתמוז ה'תרס"ו (1906) בעיירה אוזדה (על יד מינסק, בלארוס). בהיותו כבן שבע נפטר אביו ועל כן עבר לגור עם סבו. כבר מגיל צעיר, הוכר כעליו. לאחר הבר מצווה נשלח ללמוד בישיבת סלוצק. בזמן המהפכה הבולשביקית הישיבה עברה מבלארוס לליטא ולאחר כשלוש שנים עבר לישיבת מיר שבפולין.

בעצת רבו, הגאון ר' איסר זלמן מלצר עבר לבריסק ואף שם לאחר תקופה קצרה הוכר כעליו. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, עבר לוילנא. בזמן השואה שהה ביפן עם שאר תלמידי ישיבת מיר. בשנת ה'תש"א (1941) נסע לארצות הברית, שם למד בישיבת "היכל רבינו חיים הלוי". שימש כמשגיח הרוחני בעיר בוסטון. לאחר כשנה, דודו, הגאון ר' משה פיינשטיין הזמין לשמש לצידו כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' הממוקמת בניו-יורק. בשנת ה'תש"ו (1946) עלה לארץ ישראל, אולם לאחר נישואיו המשיך בתפקידו כראש ישיבה בארצות הברית.

בשנת ה'תשי"ב (1952) חזר לארץ ישראל ויסד את כולל "ישיבת בית יהודה" בתל אביב ואף עמד בראשה. בשנת ה'תשל"ג (1973), עבר לגור בבני ברק (לאחר פטירת אחת מבנותיו) ובשנת ה'תשמ"ד (1984) חנך בניין חדש לכולל, ובו העביר לפחות שבע-עשרה שיעורי תורה כל שבוע. ילדיו וחתנו מכהנים כראשי ישיבות בישראל, שממשיכות את שיטת בריסק. **ענוותן. גאון. דאג לזולת בצורה מופלאה.** נפטר ב-ט"ו באייר ה'תשס"ג (2003). חי כ-97 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

סבא: ר' דוד. **אביו:** ר' אברהם יצחק. **אשתו:** מרת ליפשא (בתו של ר' יצחק זאב סולובייצ'יק) **מרבותיו:** ר' איסר זלמן מלצר, ר' אהרן קוטלר, ר' אליעזר יהודה פינקל, ר' יצחק זאב סולובייצ'יק (הרב מבריסק-הגרי"ז), ר' שמעון שקופ, ר' חיים עוזר גרודזנסקי, ר' יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק. **בניו:** ר' חיים, ר' דוד. **חתנו:** ר' צבי קפלן. בתו: מרת הינדה (נישאה לר' אריה מליכאל קוטלר). **מספריו:** מעלות התורה יחידושי למספר מסכתות יחידושי הגרי"מ- מאמרים תורניים.

ל הלא סיפורים מופלאים, שהובאו על הנהגותיו של רבינו בספר תולדותיו של שר התורה: כשנה וחצי לפני פטירתו של רבינו קנו לו מגבעת חדשה לכבוד חתונת נכדו. אחד האברכים המקורבים לגאון אמר לו: "הכובע החדש עושה את ראש-הישיבה צעיר בעשר שנים..." הגיב הצדיק ואמר: "אם כך, הרי זו גניבת דעת, ואסור לי ללבוש את הכובע..." ואכן, **רבי מיכל פיינשטיין לא חבש את המגבעת כלל, מתוך החשש, שגונב בכך את דעת הבריות...**

מעשה שנכנס אחד התלמידים הקרובים לחדרו של רבינו, ובשר לו בשמחה, כי בתו מצאה סוף סוף את זיווגה, תוך שהוא מוסיף בהתפעלות: "זהו מופת של ראש הישיבה! הרי רק לפני חודש ביקשתי, שהרב יתפלל, וברכני שאמצא את זיווגה במהרה, והנה כבר נתקיימה הברכה!". אולם רבינו הגיב מיד בניחוח של ענווה: "אינני צדיק ואף לא בעל מופת. אך מכיוון שבאתם אליי וביקשתם שאתפלל, לקחתי את הדברים ללבי. הנושא הכאיב לי מאד, וחשבתי לעצמי: "איזה דבר נורא זה, שיש לאדם בת בוגרת בביתו, ובכל עת רואה הוא אותה מול עיניו!". "מה עשיתי? ישבתי ואמרתי תהלים בהשתפכות הנפש, וכיוון שברכתי אתכם מכל הלב, מצאה בתכם את זיווגה! דע לך, כי כל אדם מישראל שמברך עם כל הלב, הקב"ה מקיים בקשתו!".

ויפר פעם רבינו, כי בהיותו כבן שמונה, ראהו סבו שוקד על תלמודו ולומד שבעה דפי גמרא בהתמדה עצומה, אמר סבו לבני ביתו להביא לפני הילד לחם לבן שהיה יקר באותו זמן, סבו בהיותו דיין, אשר חזה את כוחות נכדו, הירשה לילד בן האחת עשרה להיות נוכח בדיני תורה אותם דן, לאחר שעזבו בעלי הדין, שאל הסב את נכדו, את המקורות בגמרא לדין שפסק, והילד ידע למצוא את המקורות.

התמדתו בתורה הייתה ללא גבולות, כל כולו היה תורה, לא היה זמן שלא למד, ערב פסח, ערב יום כיפור, היה כותב חידושי תורה בערב שבת כמעט עד לצפצוף השני לאחר כל ההכנות לשבת. רבינו היה אחד ומיוחד מגדולי ראשי הישיבות שהורו דרך לימוד בתורה לתלמידיהם. לימד את תלמידיו כיצד לגשת ללימוד סוגיא בעיון, באיזו גיעה ניגש הוא עצמו לשיעור, הכין וחקר עד תום, וזאת לאחר שסוגיה זו כבר נתלבנה אצלו עשרות ומאות פעמים.

ח הריכוז של מרן היה עצום. ניתן היה לעמוד על ידו רבע שעה בלא ששם לב כלל לעומד לצידו, וכן היה יכול להיות רעש בבית ע"י הנכדים ורבינו אינו שם לב.

האדמו"ר הרב חיים מאיר יחיאל שפירא ממוגליניצא זצ"ל הידוע בשם 'השרף ממוגליניצא' נולד בשנת ה'תקמ"ט (1788). כשנולד קראו לו מאיר (לפי ציווי ר' יצחק לוי מברדיטשוב שאמר שהוא יאיר לכל העולם בתורתו), אבל הוסיפו את השם חיים לפניו ויחיאל אחריו כסגולה לאריכות ימים. נודע כעילוי עוד בצעירותו. גדל והתחנך על ברכי אבי אימו המגיד מקוז'ניץ ממנו למד את תורת הנגלה והנסתר. אחרי נישואיו ישב ועסק בתורה וחסידות וכעבור מספר שנים התקבל לרב בגריצא. בשנת ה'תקפ"ה (1824) לאחר פטירת דודו ר' משה (בן המגיד מקוז'ניץ) החל לנהוג באדמו"רות במוגליניצא.

חסידיו נאמדו באלפים רבים ובהם אדמו"רים ורבנים חשובים. בשנת ה'תקפ"ח (1827) לאחר פטירתו של האדמו"ר השני מקוז'ניץ ר' משה קיבל בנוסף גם את כיסא המגידות בקוז'ניץ ומצודתו היתה פרושה על שני המקומות והוא חתם אבד"ק קוז'ניץ ומאגליניצא. בשנת ה'תרט"ג (1842) לאחר פטירת האדמו"ר ר' ישכר דב בר בארון מרדושיץ (ה'סבא קדישא' מרדושיץ) הצטרפו אליו רבים מחסידיו. שימש נשיא כולל רבי מאיר בעל הנס ליהודי פולין בארץ ישראל. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן מופלא. העיד על עצמו כי צפה למרחוק והיה יודע מה נעשה עם חסידיו בכל מקום. נפטר ב-ט"ו באייר ה'תרט"ט (1849). חי כ-61 שנים. ציונו במוגליניצא.

סבא (מצד האם): ר' ישראל הופשטיין המגיד מקוז'ניץ. **סבא (מצד האב):**

ר' משה יצחק (מצאצאי ר' נתן נטע שפירא בעל 'מגלה עמוקות'). **אביו:** ר' אביעזרא זליג (אב"ד גירניץ). **אימו:** מרת פרל. **אשתו:** בת ר' אלעזר וייסבלום (בנו של רבי אלימלך מליז'נסק). **מרבתינו:** סבו, ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוז'ניץ), ר' יעקב יצחק הורביץ ('החזזה' מלובלין), ר' אברהם יהושע השיל ('האובה ישראל' מאפטא), ר' ישראל פרידמן מרז'ין, ר' יעקב יצחק רבינוביץ ('היהודי הקדוש' מפשיסחה). **מתלמידיו האדמו"רים:** ר' שלמה הכהן רבינוביץ מראדומסק, ר' ישראל יצחק פינקלר מרדושיץ, ר' נתן דוד רבינוביץ משידלובצא, ר' סיני מראדום, ר' אלעזר הופשטיין מקוז'ניץ. **בניו:** האדמו"ר ר' אביעזר זליג, האדמו"ר ר' אברהם יהושע השיל, האדמו"ר ר' אלימלך מגרודז'יסק (בעל 'אמרי אלימלך'), האדמו"ר ר' יעקב יצחק (בעל 'אמת ליעקב') והאדמו"ר ר' משה יוסף. **חתניו:** האדמו"ר ר' אברהם אלחנן אונגר מקאלושין והאדמו"ר ר' יהודה הורביץ ממעליץ.

גדול היה שמו של רבינו בקרב יהודי גליציה, ורבים חרדו למוצא פיו. גדלותו של הרבי התבטאה במיוחד בעבודת התפילה. תפילתו פתחה בפני חסידיו צוהר לעולמו הרוחני העשיר. האש שבערה בתוך תוכו התפרצה מפעם לפעם דרך מילות התפילה, שהיו יוצאות מפיו באימה ובריאה, סוחפות אחריהם את כל הנוכחים, שהיו מתעלים אף הם מעל להשגותיהם ומתרוממים עוד ועוד בעבודת התפילה.

עבודתו התחילה כבר לפנות בוקר, עת היה משכים קום להגות בתורה. הכנה זו יכלה להימשך שעות ארוכות שרק בסיומן ניגש הצדיק לעבודת ה' בסילודין, בצוותא חדא עם קהל עדתו. כדי שלא יגרום לטורח ציבור ביקש השרף מחסידיו, שאם יתאחר יותר מדי בהכנותיו, שלא ימתינו לו, אלא יתחילו את התפילה בלעדיו.

יום אחד התארך הזמן מעבר למשוער והרבי טרם הופיע בפתח בית-המדרש. בלית בררה נאלצו החסידים להתחיל בתפילה בלי רבם. באותה שעה ישב הצדיק בקודש פנימה והגה בתורה, כשבצד החדר עמד אחד מגדולי תלמידיו. מבעד לדלת הנעולה בקעו קולות המתפללים. לפתע קם הרבי ממקום מושבו והחל לפסוע נרגשות הלך ושוב, כשמצחו מכווץ מהרהורים. לאחר כמה דקות נטל את הטלית המקופלת והניחה על כתפו. נראה היה כי הוא מתכוון להתחיל בתפילתו, אך הנה – שוב המשיך לצעוד לאורך החדר. בשעה הבאה שב המחזה על עצמו פעמים מספר, עד שנעצר הרבי באחת, פתח את הדלת וקרא למשרת, שהיה עסוק באותה עת בענייניו בצידו השני של הבית.

המשרת מיהר להופיע והרבי מיד הקשה בפניו: "זוכר אתה, שנשענו לפני שבועות אחדים לעיירה פלונית?" הלה הניד ראשו. "האם זוכר אתה, כי בדרך חזור נשבר אחד מאופני המרכבה?" המשרת הנהן, ואז נתן בו הרבי מבט נוקב ושאל: "וכיצד המשכנו בנסיעה?" - בכפר הסמוך, בחצרו של החלבן היהודי הבחנתי בגלגל, שעמד ללא שימוש. ניגשתי לבעל הבית וביקשתי לשואלו והלה נעתר לבקשתי", השיב.

"האם השבת לו את הגלגל בחזרה?", שאל הרבי. "לא...", נבוך המשרת, "עד כה לא השבתי לו את הגלגל, העניין פרח מזיכרוני לחלוטין!" "הוא לא אפוא", ציווה הרבי, "ותיכף ומיד שכור לך עגלה אחרת. הטען נא עליה את הגלגל וסע לכפר כדי להשיבו לבעליו. **אנא, מבקש אני ממך, שלא להתמהמה כאן אף לא רגע אחד מיותר!**" אך יצא הדבר מפי הרבי, ומיד רץ המשרת למלא את מבוקשו. רק כאשר נשמעו חריקות אופני העגלה היוצאת מן החצר, נאנח הרבי אנחת רווחה, ופנה להתעטף בטליתו.

התלמיד, שצפה מן הצד, היה המום. הוא הבין, כי הגלגל החסר עיכב את התפילה עד עתה, אך לא הבין, מה נשתנה יום זה מן הימים הקודמים שאף בהם היה הגלגל השאלו בידי הרבי? רק לאחר כמה שעות, כששב המשרת מביצוע שליחותו, התבררה התמונה במלואה, מדוע הרב לא יכל להתחיל להתפלל ולהניח תפילין עד החזרת הגלגל.

"כשהגעתי לבית החלבן", סיפר המשרת, "פגשתי אותו עומד בפתח ביתו, כשהעגלה שלו עמוסה בכדי חלב, והוא אובד עצות. מסתבר, כי אחר שמילא את העגלה עד תומה, **נשבר אחד מאופניה.** הוא ניגש לחצר האחורית כדי ליטול משם את הגלגל החלופי, ואז נזכר, כי השאיל לי את הגלגל האחרון, שהיה ברשותו. כאשר הופעתי ובידי הגלגל, מיד אורו עיניו של החלבן, והוא מיהר להרכיבו, תוך שהוא מפטיר לעברי: 'אילו היית מאחר בשעה קלה, החלב היה מחמיץ לחלוטין, והיה נגרם לי נזק עצום!'". (מעובד מתוך 'אמוני עם סגולה')

המקובל יצחק חי טייב זצ"ל: נולד ב"ט כסלו ה'תקג"א (1743). מרבניה החשובים של יהדות תוניסיה. השם 'חי' נוסף לו כדי להבדיל בינו לבין רבי יצחק טייב דודו, שהיה אב בית דין בתוניס וחבר ספרים חשובים, ביניהם "ערך השולחן". שקד על לימוד התורה, בעודו צעיר לימים החל לכתוב חידושי תורה אך רבים מחידושו אבדו בשריפה ומה שניצל מן השריפה ראה אור לאחר סילוקו לשמי רום בספר 'חלב חטים'. הרב התפרסם בשל בקיאותו ברצי הקבלה ותורת הנסתר. כבר בגיל צעיר היה מוערך וריכז סביבו תלמידים רבים. רבי יצחק חי טייב חי עוני, ועיקר פרנסתו הייתה מנדבות של אנשים אשר הכירו בגדולתו. למרות חוכמתו הרבה ומעריציו הרבים לא זכה לכהן ברבנות או לשמש במשרה רשמית כלשהי, ורק לאחר מותו הפך להיות אחד מרבניה הגדולים של טוניס. **אנשי הקהילה יחסו לרב יכולת לראיית הנגלה והנסתר. היו שטענו כי חולל נסים כמו הורדת גשם, גרימה להתעברות נשים עקרות, ראיית חלומות וקריאת מחשבות.**

ר' יצחק חי בלט בפשטות הליכותיו, תושייה רבה, הבנה מעמיקה של נפש האדם, **חולל נסים ונפלאות והגיע למדרגת ראיית הנולד.** החיד"א העיד כי פגש כ-300 תלמידי חכמים בטוניס (בספרו "מעגל טוב"), בתוכם נערים בני י"ד שנה הקולעים אל השערה ובין אותם נערים היה גם ר' יצחק חי אשר בגיל 14 כבר היה שלם בכל מידותיו.

לאחר הסתלקותו, האומן שהכין את המצבה חרת עליה: "רבי חי טייב מת בשנת ה'תקצ"ו, ולא כתב כנהוג לגבי צדיקים, צדיק הלך לעולמו, או נתבקש בישיבה של מעלה. **באחד הלילות בא רבנו בחלום לאומן זה והקפיד עליו.** האומן הגיב בצעקה בשנתו והרב גער בו, ויאמר: "האם אינך יודע מאמר חז"ל כי צדיקים גם במיתתם נקראים חיים? **עליך לקום מחר בבוקר וללכת לחרות על המצבה את המילה "לא" בין השורות."**

כשכולו נסער, קם האומן והוסיף את המילה "לא" כשהיא תלויה בין השורות. וכתב: "רבי חי טייב (לא) מת בתאריך ה'תקצ"ו. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תקצ"ו (1837) בטוניס. חי כ-94 שנים. על שמו נקראו כ-17 רחובות, כוללים ובתי כנסת ברחבי ארץ ישראל וכן חדר לימוד בכותל המערבי. ההילולות לכבודו מתקיימות בשני תאריכים: האחת ב-י"ט בכסלו (יום הולדתו) והשנייה (נפוצה רק לאחרונה) ב-ט"ז אייר (תפארת שבהוד). בהילולות הללו משתתפים מאות אנשים, מדליקים נרות, מספרים מחידושו, מנפלאותיו וממעשי הניסים שהיה עושה בחייו. **מספריו: חלב חטים. בנו: ר' רפאל.**

בעיר רחוקה מתוניסיה, מעבר לים, חי לו רב צדיק גדול, שהיה ידוע ברבים ושמו הלך לפניו. הוא שמע גדולות ורבות על הצדיק והקדוש הגדול מהעיר תוניס, ר' חי טייב זצ"ל. בנוסף הגיע לאוזניו שהקדוש מתוניס **הינו מחולל נסים גדול ויודע לנבא את העתיד בדיוק רב, עד כדי להפליא.** הרב הצדיק חשב רבות, עד שהחליט להפליג לתוניס בכדי לפגוש ולבחון בעצמו את יכולותיו של הקדוש ר' חי טייב זצ"ל. ביקש הוא לבחון את ר' חי טייב זצ"ל גם ברמת ידיעותיו והבנתו בהוראת התלמוד וכן בסודות הקבלה.

בהגיעו לנמל תוניס, הוא חיפש סבל שיוכל לעזור לו להעביר את חפציו לבית מלון. הקדוש ר' חי טייב זצ"ל, אשר ידע ברוח קודשו את אשר עומד להיות מבעוד מועד, החליט להתארגן בכדי לעמוד במבחן ההוכחה של יכולותיו, הוא התחפש ל"סבל" והגיע לנמל תוניס. שם התארגן ועמד במסלול הליכתו המתוכנן של הרב הצדיק, שהגיע מעבר לים.

רבי חי טייב זצ"ל פנה לרב הצדיק, אשר הגיע זה עתה מעבר לים, ושואל אותו: "האם אדוני זקוק לעזרתו של סבל בכדי להעביר את המטען לבית מלון?" - "כן, בדיוק אני מחפש סבל שיוביל את החפצים שלי לבית המלון" ענה הרב הצדיק. התייר עזר לסבל להעמיס את המטען על גבו ושניהם יצאו לדרכם, לכיוון בית המלון. תוך כדי הליכה פונה הרב חי טייב זצ"ל ל"תייר": "מה היא מטרת הגעתך לתוניס? **אם בכדי לשאול ולבחון את הרב חי טייב בכל מיני שאלות וסוגיות הנה לך כל התשובות לשאלות אשר הביאוך עד לכאן."**

הרב הצדיק לא האמין למשמע אוזניו. למשמע דברי "הסבל", הוא קפא במקומו. לאחר שהתעשת הוא שאל את עצמו: "אם האיש הזה, שהינו אך ורק סבל, ידע לנבא את סיבת הגעתי לכאן, הוא גם ידע מראש את כל התשובות לשאלות ששמרתי בסוד ביני לבין עצמי והתכוונתי לשאול רק את הקדוש, מה עשוי להיות כוחו של הקדוש רבי חי טייב בכבודו ובעצמו, אותו התכוונתי לשאול ולבחון באמת?". הרב "התייר" פונה ל"סבל": "אנא ממך, תחזיר את המטען שלי לנמל בכדי שאוכל לחזור לדרכי, עם אותה האוניה בה הגעתי לכאן, עוד היום!".

בתקופת כיבוש הנאצים בתוניס, הורידו את הקברים שבבית הקברות של "Londre Avenue de", כדי להשתמש בשטח לתותחים נגד מטוסים ולתעלות תת-קרקעיות. כאשר הגיעו לקברו של רבי חי טייב, אחד מהעובדים ידע לקרוא את לשון הקודש ואמר לחברו: "זה קבר של צדיק גדול. אסור לעקור אותו". חברו לא הקשיב לדבריו ונתן מכה עם המקוש על קברו של ר' חי טייב. לפתע פתאום העובד נחבט לקיר ונהרג והקבר נשאר במקומו, עד העברתו לבית הקברות בבורגל.

לפני מספר שנים התחולל מעשה פלא בו ניצל הזמר התוניסאי הנוודע ז'קי סבג מצפת. וכך סיפר: באחד מימי שישי לעת ערב, סמוך לכניסת השבת, נוהג היה לעלות במעלית בניין העירייה, כדרכו, בסיום יום עבודתו. לרוע מזלו נסגרה עליו המעלית ולא פעלה. כל ניסיונותיו לקריאת עזרה עלו בתוהו ונשקפה סכנה ממשית לחייו. בעת מצוקתו פנה לר' חי טייב ונדר- שאם יצא בשלום מהמצב המסוכן בו הוא מצוי, הוא יעשה הכל כדי לא להעדר בהילולות לזכרו. והנה התחולל הנס ובאותו הרגע המעלית החלה לפעול. ז'קי, כולו נרגש, סיפר לידידיו ולבני משפחתו את אשר אירע לו ומאז הוא מקיים את נדרו מידי שנה בשנה.

המקובל יצחק חי טייב זצ"ל: נולד ב"ט כסלו ה'תקג"א (1743). מרבניה החשובים של יהדות תוניסיה. השם 'חי' נוסף לו כדי להבדיל בינו לבין רבי יצחק טייב דודו, שהיה אב בית דין בתוניס וחבר ספרים חשובים, ביניהם "ערך השולחן". שקד על לימוד התורה, בעודו צעיר לימים החל לכתוב חידושי תורה אך רבים מחידושו אבדו בשריפה ומה שניצל מן השריפה ראה אור לאחר סילוקו לשמי רום בספר 'חלב חטים'. הרב התפרסם בשל בקיאותו ברצי הקבלה ותורת הנסתר. כבר בגיל צעיר היה מוערץ וריכז סביבו תלמידים רבים. רבי יצחק חי טייב חי עוני, ועיקר פרנסתו הייתה מנדבות של אנשים אשר הכירו בגדולתו. למרות חוכמתו הרבה ומעריציו הרבים לא זכה לכהן ברבנות או לשמש במשרה רשמית כלשהי, ורק לאחר מותו הפך להיות אחד מרבניה הגדולים של טוניס. **אנשי הקהילה יחסו לרב יכולת לראיית הנגלה והנסתר. היו שטענו כי חולל נסים כמו הורדת גשם, גרימה להתעברות נשים עקרות, ראיית חלומות וקריאת מחשבות.**

ר' יצחק חי בלט בפשטות הליכותיו, תושייה רבה, הבנה מעמיקה של נפש האדם, **חולל נסים ונפלאות והגיע למדרגת ראיית הנולד.** החיד"א העיד כי פגש כ-300 תלמידי חכמים בטוניס (בספרו "מעגל טוב"), בתוכם נערים בני י"ד שנה הקולעים אל השערה ובין אותם נערים היה גם ר' יצחק חי אשר בגיל 14 כבר היה שלם בכל מידותיו.

לאחר הסתלקותו, האומן שהכין את המצבה חרת עליה: "רבי חי טייב מת בשנת ה'תקצ"ו, ולא כתב כנהוג לגבי צדיקים, צדיק הלך לעולמו, או נתבקש בישיבה של מעלה. **באחד הלילות בא רבנו בחלום לאומן זה והקפיד עליו.** האומן הגיב בצעקה בשנתו והרב גער בו, ויאמר: "האם אינך יודע מאמר חז"ל כי צדיקים גם במיתתם נקראים חיים? **עליך לקום מחר בבוקר וללכת לחרות על המצבה את המילה "לא" בין השורות."**

כשכולו נסער, קם האומן והוסיף את המילה "לא" כשהיא תלויה בין השורות. וכתב: "רבי חי טייב (לא) מת בתאריך ה'תקצ"ו. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תקצ"ו (1837) בטוניס. חי כ-94 שנים. על שמו נקראו כ-17 רחובות, כוללים ובתי כנסת ברחבי ארץ ישראל וכן חדר לימוד בכותל המערבי. ההילולות לכבודו מתקיימות בשני תאריכים: האחת ב-י"ט בכסלו (יום הולדתו) והשנייה (נפוצה רק לאחרונה) ב-ט"ז אייר (תפארת שבהוד). בהילולות הללו משתתפים מאות אנשים, מדליקים נרות, מספרים מחידושו, מנפלאותיו וממעשי הניסים שהיה עושה בחייו. **מספריו: חלב חטים. בנו: ר' רפאל.**

באחד מלילות החורף נערך ברית-יצחק בבית אחד הרבנים. נאספו מספר רבנים בבית-היולדת ללימוד גמרא במשך כל אותו לילה. בין הרבנים נוכח אורח, מקובל שהגיע מירושלים עיר הקודש. לאחר מספר שעות של לימוד, **שני אנשים נשאו שיכור, נעליו היו מלאים בוץ.** הם הניחו אותו על המיטה **ויצאו לאחר שנשקו את ידיו בכבוד רב.**

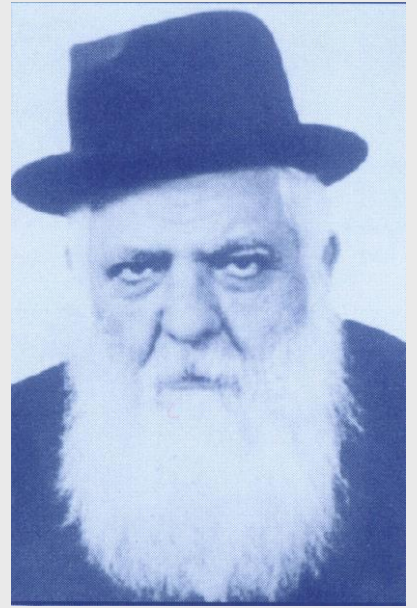
האורח, ניסה לתהות על מהותו של השיכור ושאל מדוע כיבדו אותו. הרבנים אמרו **שצריך מאוד להיזהר בכבוד השיכור, ואדם זה מגדולי הדור.** כעבור שעתים, התפכח משנתו, ושאל את הרבנים שנכחו במקום: "כמה דפים למדתם?" לאחר שענו לו, ביקש שיחזרו על הלימוד כדי שיוכל לשמוע את פלפולם. האורח מירושלים טען כי אין באפשרותם לחזור על לימודם, היות והפלפול היה ארוך מאוד. אולם השיכור פנה אל המקובל מירושלים **וביקש לשמוע מעט מתחילת הסוגיה הראשונה שלמדו.**

דקות ספורות לאחר שהתחילו את הסוגיה בשנית, **שאל השיכור שאלה קשה במיוחד.** הקושיה היתה חזקה במיוחד. מאחר ולא ידע להשיב, התנצל ואמר כי נזקק הוא לנקביו ויצא החוצה. לאחר מספר דקות חזר האורח, וענה תשובה. רבינו השיב שיפה ענה וכי התרוץ הוא אמיתי, אולם יש לו עוד קושיה. **והקשה קושיה יותר מהשאלה הראשונה.** האורח ששוב לא ידע לענות התנצל בשנית ואמר ששוב הוא נזקק לנקביו. ו לאחר מספר דקות שב האורח ובפיו תשובה לקושיה השנייה. רבינו שיבח את התשובה ושאל בשלישית.

הקושיה השלישית הייתה קשה מן השתיים הראשונות. האורח שלא ידע מה לענות, התנצל בשלישית ופנה לצאת בחוץ. ואז פנה השיכור ואמר: **"מחילה מכבודו, לא יצא החוצה ואל יטריח את אליהו הנביא בקושיה זו, הגם שאליהו הנביא ענה לך על שתי הקושיות הקודמות, על קושיה זו לא ידע להשיב!"** ואז נדהם האורח לגלות מי הוא האדם הנמצא לידו וביקש את קרבתו ופנה אליו בבקשת סליחה על שלא כיבדו בכבוד הראוי לו.

הסיבה שרבינו נהג בשיכרות נעוצה בשל מעשה נורא שהתרחש. **בצעירותו, שקד ימים ולילות ולא שיחק בחוץ כילדים בני גילו.** הרב **הסתגר בעליית הגג. למד וכתב את חידושי תורתו.** אימו, פנתה מספר פעמים לבנה וביקשה ממנו שיצא מהבית ויהיה ככל הילדים. אולם הרב המשיך בדרכו. **כך נמשך הסיפור כשלוש שנים.** בצר לה, דיברה עם שכנתה. השכנה, היתה רעת עין וקנאה ברבינו. היא הציעה עצה אכזרית ואימה: **"אין זה הגיוני שילד ישאר בבית ולא יצא החוצה. עליך להכריח אותו לצאת. ועל כן עצתי לך: עלי לעליית הגג, קחי את כל כתביו והשליכי אותם לתנור. לאחר שתשרפי אותם, אין ספק כי בנך יתייאש מלימודו ואז הוא יצא לשחק ככל הילדים."**

האם שהיתה תמימה, עלתה לעליית הגג והשליכה את כל הדפים היישר לתנור כעצת אותה שכנה אכזרית. כאשר הבן גילה את המתרחש, הוא החל בוכה מרה על כל תורתו שאבדה. שלוש שנים שהוא עמל וכותב חידושי תורה, והנה, ברגע קטון, הכל הלך לאיבוד. אי אפשר היה לנחמו, צערו היה רב. אימו התחרטה, אולם זה היה לאחר מעשה, ואי אפשר היה להשיב את המצב לקדמותו. **מאותו יום, היתה מתמכר לטיפה המרה.** בכל עת שהיה נזכר בשרפה שאחזה את חידושי תורתו, היה מתמלא בעצבות נוראה, והיה פונה לטיפה המרה בכדי שישכח מעט מהצער שאוחז אותו ועל כל חידושי התורתה שאבדו ואין להם תחליף. כך היה מעשיו יום ביומו.

הרב הגאון רפאל עבו זצ"ל: נולד בצפת בשנת ה'תרע"ג (1913). בצעירותו למד בישיבות 'רידב"ז', 'תפארת ישראל' ו-'פורת יוסף'. גאון עצום ורב בישראל, **חסידא קדישא באורחות חיים** (בין מייסדי חברת "תענית דיבור" העולמית, לעת זקנתו נהג בפרישות רבה והרבה בתעניות כל שני וחמישי), מגאוני הספרדים בדורנו. **הרביץ תורה במשך עשרות שנים במסירות נפש גדולה במרוקו ובארץ ישראל** (בביהכ"ס "מוסיוף" שבשכונת הבוכרים. בטבריה וברמת גן בביה"כ "מקור חיים" שבנחלת גנים).

יסד את מוסדות "אוצר התורה" ברחבי מרוקו (רשת חינוך שמנתה למעלה מ-8,000 תלמידים ושימש כמפקח ראשי). בשנת תשי"ח נתמנה לראב"ד הרבני האזורי בחיפה. בשנת תשכ"א קיבל מינוי של ראב"ד בת"א-יפו ובשנת תשמ"א נבחר לכהן כחבר בית הדין הגדול בירושלים וכיהן בו עד יום פטירתו. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תשמ"ג (1983) במיתת נשיקה' בהיותו **בצום בזמן קריאת-שמע של תפילת ערבית**. חי כ-70 שנים. ציונו בבית העלמין 'נחלת יצחק' בתל אביב.

אביו: הגאון ר' יהודה (מרבני צפת). **סבו:** הגאון ר' אברהם חי (רבה הראשי של צפת). **מרבתינו:** הגאונים ר' דב מאיר רובמן. ר' עזרא עטיה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **מתלמידינו:** הגאונים ר' שלמה שלוש (רבה של חיפה), ר' יוסף אוחנה (רבה של קרית מוצקין), ר' יהודה עדס (ראש ישיבת 'קול יעקב' בירושלים).

בספר 'אורח צדיקים' של ידידנו ר' דניאל אולל מביא את הסיפורים הנפלאים בשם נכדו, ר' מרדכי בן דוד, ראש מוסדות "מורשת רפאל" בחיפה המספר על סבו הגדול: כאשר היה רבי רפאל עבו זצוק"ל בשליחותו במרוקו להקים תלמודי תורה וישיבות "אוצר התורה", עשה הצדיק כנס גדול לעשירי העם היהודים, שם דרש להם בנושא חשיבות התורה וביקש מהם לתרום כפי יכולתם, כדי להעמיד את הישיבות על מכונם. בין כל העשירים ישב אחד מגדולי פרנסי הקהילה שבעיר. לאחר כרבע שעה ביקש העשיר מהרב הצדיק רשות ללכת לביתו, **כדי לתת לבנו החולה במחלה מסוכנת תרופה, הנמצאת אצלו, שהביאה מהרוקח**. ענה לו הצדיק ר' רפאל: "אם תלך, בטוחני, שאף אחד לא יתרם ברחבות הלב. אבקשך להישאר - ובזכות כך לא יאונה לילדך כל רע".

נשאר העשיר בלית בררה, ואולם לאחר זמן מה שוב ביקש מר' רפאל רשות ללכת לבנו לתת לו את תרופתו. שוב ענה לו הצדיק: **"אם תישאר כאן - לילדך לא יאונה כל רע!"** כעבר זמן, בפעם השלישית, ביקש העשיר מהרב רשות ללכת לביתו לתת לבנו את התרופה. אמר לו הרב: **"הלא כבר הבטחתיך לילדך, לא יקרה דבר אם תישאר"**. עשה העשיר כמצוות הרב.

והנה, כעבור שעה קלה, **ראה העשיר את הרוקח, שממנו קנה את התרופה - כולו מבוהל ומרוגש, רץ במהירות לעבר העשיר**. "האם נתת לילדך את התרופה שהכנתי לו?" שאל הרוקח בבהלה. "לא", ענה העשיר, "הרב ביקשני להישאר פה עד לסוף הכנס". "ברוך ה'", קרא הרוקח בשמחה, **"התבלבלתי במרשם, שנתתי לך, והתרופה לא הייתה כלל תרופה אלא רעל מסוכן ביותר, שהיה ממית את בנך"**. קם העשיר בהתרגשות ונישק את ר' רפאל עבו. מאז נקרא רבנו בפי כל: **"המלאך רפאל"**.

ר' בי שלמה מלכה היה חולה בעיניו שנים ארוכות. הוא הלך לרופאים רבים, שנתנו לו תרופות שונות עד שגרמו לו רחמנא ליצלן. לעיוורון. הלך ר' שלמה אל הצדיק ר' רפאל עבו ובקש ממנו בתחנונים שיתפלל ויעשה תיקון כדת וכדין בבכיות ותחנונים. **והנה נס! בבוקר החל ר' שלמה הפצרות רבות נענה לו**. וכינס עשרה אנשים יראי שמים. ועשה לו תיקון כדת וכדין בבכיות ותחנונים. **והנה נס! בבוקר החל ר' שלמה מלכה לראות בעיניו!!!** הלך ר' שלמה לרופאים, ואמר להם: **"ראו זכותם של צדיקים עד היכן היא מגעת! הנה ריפא אותי הצדיק רבי רפאל עבו. ללא תרופות"**. התחילו הרופאים לעשות לו בדיקות וטפולים שונים. כדי להבין כיצד התרפא מהעיוורון שלו. עד ששוב, ה' ישמור גרמו לעיוורונו. שוב חלה רבי שלמה את פני הרב הצדיק עבו בבקשה שיברכו לרפואה שלמה מעיוורונו. אולם הצדיק אמר: "נס לא מתרחש כל פעם", ודחה את בקשתו. ומאז נשאר הרב מלכה ל"ע סגי נהור.

יפר ר' יהודה עדס מעשה שהיה עם רבנו, אשר עין בעין ראו כי רוח- הקודש שורה עליו: פעם אחת בשבתו בבית הדין בתל אביב כאב"ד, בא אליו זוג כדי להתגרש, והיה סכסוך כספי ביניהם. ר' רפאל הציע להם ללכת לביתם ולהסתדר ביניהם על הפרשה הכספית, ואחר כך לשוב ולהתגרש. לאחר כמה ימים הגיעו השנים לבית הדין להתגרש, באומרם, כי כל העניינים הכספיים סודרו לשביעות רצונם. כשבא רבי רפאל לסדר עבורם את הגט, למרות שלא נראתה שום סיבה לא לגרשם, שלחם לביתם וביקשם לחזור למחרת. לאחר צאתם של בני הזוג הסביר ר' רפאל לדיינים, כי הוא מרגיש שמהוה כאן אינו כשורה. מיד שלח שליח לבית האשה לשאול אותה, האם באמת היא מסכימה להתגרש. ולהפתעת השליח ענתה האשה, **שהיא בכלל לא מסכימה להתגרש - וכל הסכסוכים הכספיים נותרו בעינם. וכלל לא באה לבית הדין...** למחרת, כשבא הזוג להתגרש, פנה ר' רפאל לאשה ותבע ממנה בתקיפות לומר את האמת, האם היא אשתו של המגרש. האשה נשברה והבינה, שהמזמה נתגלתה והודתה, שאין היא האשה כלל ורק תמורת כסף הסכימה להציג את עצמה כאשתו של המגרש, על מנת שיוכל לתת גט.

יפרה הרבנית, אשת רבנו, שפעם אחת בלילה הקיצה משנתה והלכה לחדרו של הצדיק. והנה ראתה לתדהמתה אש מסביב לרב כשהוא יושב במרכז ולומד תורה. נבהלה הרבנית וקראה: "ר' רפאל מה קרה?" "הבחין בה ר' רפאל. הרגיעה ואמר: "אל תפחדי". והאש כבתה מאליה. ביקש ממנה ר' רפאל לא לספר דבר זה לאף אחד. ואכן הרבנית נצרה סוד זה עד לפטירתו.

הגאון הרב אליהו קלצקין זצ"ל - נולד ב-כ"ב אב ה'תרי"ב (1852) באושפול שפלך קובנה של רוסיה (ליטא). מצד אביו ממשפחת רבנים מיוחסת. מסופר שאמו, שהייתה אף היא ממשפחה מיוחסת, שרפה את מגילת היוחסין שלה, כדי שבניה לא ייסמכו על יחוסם אלא יקפידו להקדיש את כל זמנם ללימוד תורה. **בהיותו בן ארבע-עשרה שנים בלבד כבר התפרסם כעילוי וכבקי בכל הש"ס.**

בשנת ה'תרל"ה (1875), כשהיה בן 23, עבר בעקבות חמיו לפטרבורג. שם התגרש רבינו ועזב את פטרבורג, כשהוא מותיר בידי אשתו את בנו ושתי בנותיו. בשנים ה'תרל"ה-ה'תרל"ו (1875-1876) למד ב'קבוץ הפרושים' באיישישוק (שם למדו אותם אנשים שיקלו ללמוד באופן רצוף במשך תקופה ארוכה ללא הצורך לחזור לביתם). בשנת ה'תרמ"א (1881) התמנה למשרה רבנית ראשונה, בעיירה ברז'י (קרטוז-ברזה) שבגרוזדנה. בשנת ה'תרנ"ג (1890) בחרה בו קהילת טיקטין לרב, אך הוא סירב לכתב הרבנות, שנשלח אליו. בשנת ה'תרנ"ב (1892) נבחר כרבה של לובלין, אך מסיבה מסוימת לא התמנה. משנת ה'תרנ"ד-ה'תע"ר (1894-1910) שימש כרבה של מריאמפול. בשנת ה'תע"ר (1910) התמנה כרבה של לובלין.

בתקופת מלחמת העולם הראשונה היה פעיל מאוד במתן היתרי עגונות, לאלמנות המלחמה הרבות. בשנת ה'תרפ"ה (1925) לאחר פטירת אשתו השניה, עזב בחשאי את לובלין מחשש שלא יאפשרו לו לעזוב, וכך עלה לארץ דרך וינה והשתקע לירושלים. הגאון הרב יוסף חיים זוננפלד מינה אותו לעמוד בראש ישיבת 'אוהל משה' וכחבר בית-הדין הגדול. **גאון בבבלי ובירושלמי ונושאי כליהם בכל חדרי התורה. שקידתו העצומה הייתה מופלאה. למד ימים ולילות. ענוותן ושפל ברך. מזקני יחידי גאוני הדור.** נפטר ב-י"ז אייר ה'תרצ"ב (1932). ציונו בהר הזיתים בירושלים בסמוך לציונו של המהרי"ל דיסקין. חי כ-80 שנים. רבני ירושלים הכריזו על ביטול מלאכה וקהל גדול ליווה אותו בדרכו האחרונה.

אביו: ר' נפתלי הירץ. **אימו:** מרת חיה שרה (בת ר' זאב וולף מאושפול). **נשותיו:** בתו של ר' נחמן יעקבסון משקלוב (זיווג ראשון), מרת ליבָה יַנטה (זיווג שני- בת ר' ברוך מרדכי ליבשיץ, מח"ס 'ברית יעקב' ורבן של סמיאטיץ, וולקוביסק, נובהרודוק ושדליץ. נישא בר"ח אלול ה'תרל"ו), האלמנה מרת מושא חן (זיווג שלישי- בת ר' חיים יוסף). **ילדיו:** מזיווג ראשון- בן ושתי בנות. מזיווג שני- הרב ד"ר יעקב. **מספריו:** **יאבן הראשה יאבן פנה ידבר הלכה ימילואים לדבר הלכה יחיבת הקדש ידברים אחדים ימילואי אבן ימילואת אבן אמרי שפר ידבר אליהו.**

רבינו שמר כעל בבת עינו על כל החידושים שכתב. פעם אחת נאלץ לנסוע לורשה ולקח עימו תיבת בדיל מלאה בכתב ידו, המכילה כאלפיים דפים מלאים בחידושויו. רבינו שמר עליהם בשבע עיניים כשהוא מניח את התיבה בסמוך אליו כשמבטו כל הזמן לעבר התיבה ואינו משאיר אותה לרגע אחד ללא השגחה. בהיותו בדרך ברכבת עוררה התנהגותו חשד כי בתיבה טמון ממון רב. גנבים ברכבת הצליחו להסיח את דעתו וגנבו את התיבה וברחו משם. כשהשגיח בדבר, הצטער על כך מאוד על אובדן החידושים. בצר לו פרסם מודעות בעיתונים השונים והציע פרס גדול למוצא. **בפועל הצליח למצוא רק מספר מועט של קטעים מכתב היד בחנויות של מוכרי סדקיות, שקנו את פיסות הנייר לשימוש בכריכת ספרים.**

שקדנותו של רבינו הייתה מופלאה ביותר. בבחירתו שקד על התורה כשמונה עשרה שעות ביממה ובזקנותו כחמש עשרה שעות ביממה. ביטול זמן היה כעוון פלילי בעיניו, וכל מטרת הלימוד הייתה חתירה להגיע לאמת.

לטובת הציבור מצא רבינו לנכון לקנות בקיאות מופלאה מקיפה ברפואה (ומי יעמוד בסוד קדושים). והרופאים המומחים בעיר היו מבקשים לא אחת להתייעץ עימו ושואלים לחוות דעתו במקרים קשים, בהם התקשו להחליט, מהו הטיפול המתאים ביותר לחולה. לשם כך הוא השיג ספרי רפואה שונים ושפות שונות כדי להתעדכן ברפואה. הוא למד כשבע לשונות זרות: יוונית, רומית, גרמנית, צרפתית, אנגלית, רוסית ופולנית. מאחר שלא רצה שלימוד השפה יהיה על חשבון לימוד תורה, לפיכך רק לאחר שהשלים את חוק לימודיו, יותר מחמש עשרה שעות ביממה, לפני השינה, במשך זמן קצר פתח מילון ושיין אותו דף אחרי דף. היות והתברך בזיכרון מופלא, עד מהרה למד את השפה וכך יכל לעזור לחולים.

למרות ידיעותיו המקיפות וגאוניותו הרבה ברח מן הכבוד כמי שבורח מפני האש. **היה כועס, על מי שחשב שהוא צדיק ותפילותיו פועלות ישועות.** שקל כל מילה, לפני שדיבר. עקב שקידתו בתורה, התנה טרם הסכים לשמש כרבה של לובלין, שיפנו אליו אך רק בשאלות החמורות, כדי שלא להפריע לו מלימודו מעבר מכך.

ויפר הגאון רבי שמואל הלוי שולזינגר זצ"ל: רבינו היה מפורסם כבעל זיכרון מופלג מאוד. סיפרו תלמידי חכמים, כי פעם אחת בהליכתו בסמטאות העיר העתיקה שמע שני ערבים מדברים ביניהם שיחה סוערת אודות היהודים. רבינו לא הבין את השפה הערבית, אבל בכוח זיכרונו המופלא יכול היה לצטט את המילים, שנאמרו במבטא שלהם גם ללא הבנת השפה.

רבינו חזר על דבריהם באוזני אחד מיהודי ירושלים, שהכיר את השפה. הלה הזדעזע לשמוע, כי הערבים מתכננים לבצע פוגרום ביהודי העיר מיד הובא העניין בפני מושל העיר והחלו בהצלה ובקידום פני הרעה, והיהודים ניצלו בסייעתא דשמיא (מוסף שב"ק יתרו ע"א)

הרב המקובל יחזקאל לנדא זצ"ל הידוע כנודע היהודה: נולד ב-י"ח חשוון ה'תע"ד (1713) בעיר אפטא. משפחתו מתייחסת לרש"י הקדוש. בילדותו למד עם אביו וכבר בתקופה זו פלפל בתורה עם הגאון ר' משה יעקב (רבה של אפטא). בהמשך למד עם ר' יצחק אייזיק סג"ל ובגיל בר-מצווה עבר לרלוז' בברודי. שם למד גם תנ"ך וקבלה. לאחר נישואיו בגיל 18 התגורר תקופה קצרה בדובנה ובהמשך עבר לברודי. בגיל 20 התמנה כאב"ד באחד מארבעת בתי הדין בברודי. בשנת ה'תק"ה (1745) החל לשמש כאב"ד ביאמפולה. שם יסד ישיבה ותלמידים רבים הגיעו ללמוד אצלו. בשנת ה'תקט"ו (1755) שימש כרבה של פראג, תפקיד אותו מילא עד יומו האחרון. דרשן מעולה. **גאון בנגלה ובנסתר.** בעל מתק שפתיים. נפטר ב-י"ז אייר ה'תקנ"ג (1793). חי כ-80 שנים. ציונו בפראג. בנו, ר' שמואל מילא את מקומו ברבנות פראג. בצוואתו נמצא כתוב בכתב ידו לבל יזכירו הסופדים אותו לא בשם צדיק ולא בשם חסיד ושלא לבנות אוהל על קברו רק מצבת אבן אחת, ולא יעלה מחירה יותר מח"י זהובים.

סבא (מצד האב): ר' צבי הירש. **אביו:** ר' יהודה סג"ל (פרנס קהילת אפטא ומנהיג בוועד ארבע ארצות). **אימו:** מרת חיה (בת ר' אליעזר, אב"ד דובנא ונכדת ר' אברהם יהושע השיל מקראקא). **אשתו:** מרת ליבא (בת ר' יעקב מדובנה). **רבותיו:** הגאונים אביו, ר' יהודה סג"ל, ר' יצחק אייזיק סג"ל מלודמיר, ר' משה יעקב, אב"ד באפטא. ר' יצחק מהמבורג. ר' חיים צאנז'ר-קבלה. **מתלמידיו:** הגאונים ר' אברהם דנציג (מח"ס 'חיי אדם'), ר' דוד דייטש (מח"ס 'אוהל דוד'), ר' אליעזר פלקלס (מח"ס 'תשובה מאהבה'), ר' בצלאל רנשבורג (פרשן התלמוד). **ילדיו:** ר' יעקב, ר' שמואל, ר' ישראל. **מספריו:** **ינודע ביהודה - שו"ת ידרוש הספד ישבח והודאה - דרשות ימראה יחזקאל - הגהות על הש"ס יציין לנפש חיה - חידושים על מסכתות ברכות, פסחים וביצה ידגול מרובה - הגהות על ש"ע יאהבת ציון - דרשות על הש"ס ידרוש לציון - דרושים בהלכה ידרושי הצל"ח - דרשות באגדה.**

השעה הייתה שעת בוקר מוקדמת מאוד. תושבי יאמפולה נמו את שנתם. מחוץ לביתו של רבינו המתינה כרכרה. רבי יחזקאל וחתנו הנאמן ר' יוסף יצאו בשקט מן הבית ועלו על הכרכרה. "לפראג!", הורה רבי יחזקאל לעגלון. לאווירת החשאיות שאפפה את הנסיעה היו שתי סיבות: האחת, כדי שבני יאמפולה לא ידעו על היציאה מעירם, ושנייה, כדי שבני פראג לא יידעו על הכניסה לעירם. הדבר אירע בחורף ה'תקט"ו. **קהילת פראג שיגרה אל רבינו הזמנה לשבת על כס הרבנות בעיירה.** ההצעה דיברה אל ליבו של הצדיק, אך אף שהחליט להיענות לה ביקש לעמוד מקרוב על אפי העיר ויושביה. לכן סבר רבינו כי מוטב לו לבקר בה כאלומני, וגם לא להסב דאגה מיותרת לבני יאמפולה. כעבור זמן הגיעו ליעדם. רבינו הורה לעגלון למצוא אכסניה צנועה, כדי שזהותם לא תיחשף. התפללו השניים שחרית, סעדו סעודת בוקר ושקעו בלימוד. לעת צהריים פנה רבינו לחתנו: "**צא-נא, ר' יוסף, לעיר. פקח עיניך לראות אם יראי-שמים תושביה, או חלילה פורקי-עול. הטה אוזניך לשמוע אם יודעי-ספר האנשים או שמא בורים ועמי-הארצות הם.**"

הרהר קמעה רבינו והוסיף: "**אין כוונתי שתלך אל יושבי ביהמ"ד, שכן אלה בוודאי יראים ושלמים והוגים בתורה. בדוק בקרב תושבי העיר הפשוטים, בין אנשי העמל, המתפרנסים מיגיע-כפיהם. מהם נוכל לעמוד על טיבה של העיר.**" ר' יוסף. התהלך ברחובות העיר, מחפש הזדמנות להתוודע לאנשיה. אלא שהכול נחפזו לענייניהם והוא לא הצליח לפתח שיחה עם איש. בינתיים חשכה ירדה על רחובות הגטו היהודי של פראג. ר' יוסף התהלך מכאן לשם, מתוסכל מאי-הצלחתו למלא את השליחות שהטיל עליו חותנו.

לפתע הבחין באור הבוקע מבית-מזיגה. "אולי מכאן תצמח ישועתי", קיווה. נכנס פנימה והזמין כוסית משקה, כדרך המקום. הוציא ספר קטן מחיקו בעוד עיניו בולשות לצדדים. כעבור רגע נכנס לבית-המזיגה יהודי שחזותו החיצונית העידה עליו כי חייט הוא. "שומע אתה, הירש'ל?", פנה המוזג אל החייט, "**תמיהה גדולה היא בעיני על הרמב"ם בפרק א' מהלכות גזלה ואבדה, האומר דברים הנראים סותרים את הגמרא שלמדנו לא-מכבר בשיעורו של ר' אברהם!**" וכך, בעודו ממלא את כוסו של החייט, התפתחה בין השניים שיחה תורנית ערה.

אדם נוסף, לייב שמו, שאף הוא נראה כבעל-מלאכה בסוף יום עמל, הצטרף עד מהרה לדיון וחיווה את דעתו בסוגיה. אחרים מיושבי בית-המזיגה לא נשארו אדישים לזיוכוח המתלהט והצטרפו אליו גם-כן. ר' יוסף, שישב כל העת מן הצד, שמר על שתיקה והוסיף לעקוב אחר הנעשה – ממתין לראות איך ייפול דבר. "רבתי!", קרא לפתע אחד מבני החבורה, "**עוד מעט יבוא יענק'ל. הוא ידע להכריע בזיוכוח.**"

כעבור מספר דקות נכנס פנימה איש גבה-קומה, יענק'ל, שומר הלילה. חאיר ששתה כוס משקה ביקש מהמתווכחים להרצות את דבריהם. הקשיב יענק'ל לדוברים בריכוז. לאחר מכן, בקול שקט ובוטח, החל להשליט סדר בדברים: **הפריד בין הדבקים, דקדק בפרטים, העמיד את דברי הרמב"ם על מכונם ועקר מן היסוד כל אפשרות לסתירה מהגמרא. יושבי בית-המזיגה הביטו ביענק'ל בהערצה.**

כעת ידע ר' יוסף כי יכול הוא לשוב אל חותנו ובפיו תיאור נאמן של יהודי פראג הפשוטים – "אנשי העמל המתפרנסים מיגיע-כפיהם". עם שובו לאכסניה סיפר לחותנו דברים כהווייתם. רבי יחזקאל הקשיב לדברים בפנים נוהרות. "אכן, לא הייתה הפרזה בתיאורה של פראג באוזניי", הפטיר. אולם כעבור שעה קלה של הרהורים שינה לפתע רבי יחזקאל את טעמו ואמר: "הנה כי-כן, כעת כבר ברור לי מעל כל ספק כי עיר ראויה היא פראג. **אלא שעתה נשאלת שאלה הפוכה – האומנם ראוי אני לפראג? עיר שאפילו בעלי-המלאכה שלה אנשי-תורה מובהקים הם, ייתכן כי זכאים הם לרב בעל שיעור-קומה אמיתי!**"

למחרת בבוקר נפגש רבי יחזקאל עם פרנסי העיר. אלה נדהמו כשנדע להם כי יממה תמימה שהה הגאון בעירם והם לא ידעו כלל. העלה לפניהם רבי יחזקאל את תהיותיו בדבר התאמתו לכהן כרב העיר. **התפעלו הפרנסים מן הענווה הכנה של מי שגאוונותו בתורה נודעה בכל רחבי העולם היהודי. רק לאחר שפרנסי העיר הרבו עליו הפצרות באומרם כי אין מתאים וראוי ממנו לפראג – ניאור רבי יחזקאל לכהונה. קרוב לארבעים שנה כיהן ברבנות פראג, עד פטירתו.**

האדמו"ר רבי מרדכי טברסקי מרחמסטריווקה זצ"ל הי"ד - נולד בשנת ה'תקצ"ט (1838). לאחר פטירת אביו ב-ד' ניסן ה'תרנ"ה (1895) התמנה כאדמו"ר השני לשושלת רחמסטריווקה ושימש בתפקיד זה כ-35 שנים. בשנת ה'תרס"ו (1906) עלה לארץ ובבואו החליט להתנהג כאדם פרטי. מכריו דאגו לסדר לו תמיכה כספית נאה, אך הלה נטל רק את הנחוץ לקיומו, ובכל ערב חג חילק את הפרש הכסף לכמאתיים עניים.

למרות זאת התקבל כאדמו"ר הראשון מרחמסטריווקה-ירושלים. כונה 'רבי מוטלה'. נודע בתפילותיו 'השתפכות הנפש' ורבים נהרו כדי לחזות בו בתפילותיו. התפרסם כאדם פיקח וחסידיו שהיו סוחרים הרבו להתייעץ עמו בענייני עסקים וממונות. בהוראתו של אביו עסק בחריטה וגילוף בכסף ובנחושת. עסק בתורת החסידות. קנה בקיאות רבה בש"ס ובפוסקים ונחשב לעילוי ולידען. **רבים פנו אליו ונושעו. בעל רוח-הקודש.**

אהב את הארץ אהבה עזה, ומעת עלייתו, סירב לעוזבה. אף בימי מלחמת העולם הראשונה, כשהפצירו בו לחזור לחו"ל, הגיב "מוטב לי לסבול ובלבד שלא אצטרך, חס וחלילה לעזוב את הארץ". ב-ט"ז ניסן ה'תר"פ (1920) היום הראשון למאורעות תר"פ בעת שחזר מביקורו בכותל המערבי הותקף בידי ערבים ונפצע קשה ואושפז בבית הרפואה. לאחר כחודש התבקש לבית-עולמו. נפטר ב-י"ז באייר ה'תר"פ (1920). בעת הלווייתו הוכרז על ביטול מלאכה ברחבי העיר, והספידוהו רבנים מכל קצוות הקשת וכחמשת אלפים איש ליוו אותו למנוחתו האחרונה.

בתקופת שלטון הירדני נהרסו כל המצבות בחלקה. כיום ניתן לראות באוהל רחמסטריווקה רק את המצבות המשוחזרות של האדמו"רים, **אולם בפניה ניצב לו שבר של מצבתו של ר' מרדכי, שנחקה על עמוד מבנין עתיק.** חי כ-68 שנים. ציונו בהר הזיתים בחלקת החסידים באוהל אדמו"רי רחמסטריווקה. את מקומו באדמו"רות בירושלים מילא אחיו, ר' מנחם נחום.

סבו: האדמו"ר ר' מרדכי טברסקי (האדמו"ר השני לחסידות צ'רנוביל-המגיד מצ'רנוביל). **אביו:** האדמו"ר ר' יוחנן (אבי שושלת חצר החסידות רחמסטריווקה). **אמו:** מרת חנה (בת ר' פנחס מקולק בן ר' זאב וולף מז'טומיר). **נשותיו:** מרת מרים (זיווג ראשון- בת ר' דוד מטולנא שהיה דודו- נפטרה בדמי ימיה בשנת ר'תרכ"ב), מרת טראנא (זיווג שני- בת ר' חנינא ליפא שפירא מז'טומיר), מרת ציזיא חנה (זיווג שלישי- בת ר' דוד מטולנא). **ילדיו:** האדמו"ר ר' משה (אדמו"ר מרחמסטריווקה-אודסה), האדמו"ר ר' פנחס מאוסטיילא הי"ד (כיהן באוקראינה. נרצח בשואה בשנת ה'תש"ג, חמיו האדמו"ר רבי ישכר דב מבעלז).

יפר הרב החסיד ר' מנחם מענדל בריכטער, שבדידיה הוא עובדא: 'פעם פרצה בירושלים מחלת הטיפוס ל"ע והשאירה אחריה חללים רבים. גם אני חליתי ל"ע במחלה. והלך אבי עם קוויטל לרבינו, שיפעל עבורי לישועה, רבינו לקח את הקוויטל וקראו, אח"כ גללו ופשטו וקראו עוד הפעם ושוב גללו, כן עשה ג' פעמים, אחר כך אמר לו: **'לך לביתך, הוא כבר בריא' וכך היה.**

פעם היה אחד, שהתקשה מאד בדיבורו ולא היה יכול לבטא ניב שפתיו כראוי, הלכו לרבינו ונתן לו תרופה, ומיד נתרפא, אחר איזה זמן שוב אירע, שהתקשה בדיבורו ולקח אותה תרופה, שנתן לו רבינו אבל לא הועיל מאומה, אז ראו, שבאמת לא התרופה הועילה, רק כוחו של רבינו - ורק הסתיר את גדלותו, בזה שנתן תרופה, שסיברו, שנתרפא מהתרופה.

פעם רצו הממשלה בארץ ישראל לגזור, שלא ישאו את המתים, כפי שנהגו עד אז בירושלים, רק באופן שונה בארון או בעגלה, ורבינו, שחפץ לבטל את הגזרה, שלח שליח לחכם באשי' הרשל"צ הגאון ר' יעקב שאול אלישר, שהיו לו קשרים עם אנשי המלוכה לבקשו, שיראה, שהגזרה לא תצא לפועל, והלך אליו הרה"צ ר' חיים הערש אייזנבאך זצ"ל ובשטחו הדבר לפניו הסכים לפעול בנידון, אך ביקש לידע מקור לדבר, למה לא יעשו הלוויית כפי בקשת המלוכה, וחזר ר' חיים אל רבינו ותיכף בהיכנסו עוד בטרם פתח את פיו, ראה את רבינו יושב אצל השולחן וספר פתוח לפניו והגיש את הספר לרבי חיים הערש באמרו: **"הנה המקור לדבר, חזור אליו ותראה לו את הדברים"**.

פעם רבינו חלה ואמר לר' חיים הערש אייזנבאך זצ"ל: "הרה"ק רבי דוד'ל הולך עכשיו לבקרני לך ואמור לו, שאני מרגיש יותר טוב ב"ה. לך לשער יפו, שם תמצא אותו", ר' חיים הערש הלך ומצא אותו שם ומסר לו מה שאמר רבינו, אמר לו הרה"ק רבי דוד'ל: "יישר כח! הנני הולך עכשיו אצלו לבקרו בחוליו, ואני מרגיש עצמי חלש קצת, וקשה לי ההליכה, ועכשיו, שמרגיש עצמו טוב אוכל לחזור לביתי".

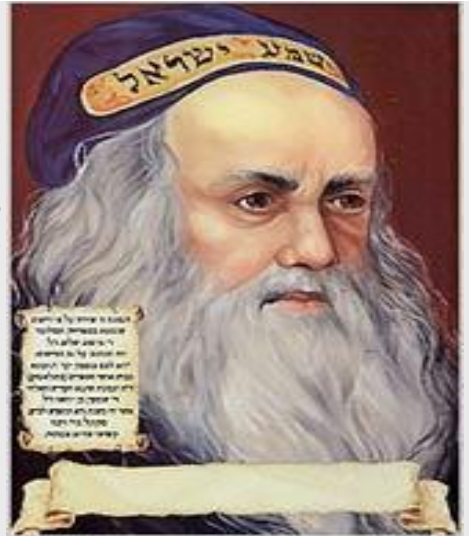
יפר הרב החסיד ר' צבי רולניצקי ז"ל, שמעתי מחמותי ע"ה, שבזמן מלחמת העולם הראשונה נסעה עם אמה לגראסווארדיין, וכשחזרו לארץ ישראל קנו שני כובעים, אחד בעבור אבי, הרה"צ ר' מיכאל הערמאן זצ"ל, והשני בעבור רבינו. כאשר עברו את הגבול, חבשה חמותי כובע אחד על ראשה (כדי להיפטר מן המכס, וכובע אחד היה מותר להכניס), וממילא לא הוצרכו לשלם את המכס. כשהגיעו לירושלים, שמח אבי והלך עם הכובע השני (שלבשה חמותי בעברם את הגבול) לרבינו ליתן לו במתנה את הכובע. כשהגיע לביתו ונתן לו את הכובע, שמח רבי הצדיק מאד לכובע, אבל לא חבש כובע זה על ראשו לעולם, **מכיוון הרגיש ברוח קדשו, שחמותי לבשה את הכובע.**

פעם בא לרבינו חולה, שהרופא קבע עפ"י צילומים לעשות לו ניתוח. רבינו ביקש לראות את הצילומים, כשראה אמר, שלא יעשה את הניתוח. הרופא בשומעו זאת, בא לשאול מרבינו פשר הדבר. הראה לו הצדיק, שלפי התכנית של הניתוח יצטרך לנתח גיד מסוים, שלא יתרפא, וע"כ לא כדאי לעשות את הניתוח. ואמר רבינו, שהרופא לא הרגיש בזה, **משום שהם לומדים חכמת הרפואה על מתים, ובמת אין גיד זה ניכר.**

התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א: נולד בגליל כחמישים שנה לאחר חורבן בית שני לאחר שנות עקרות ארוכות. שמו 'שמעון' נובעת מן העובדה כי שמע ה' לקול תפילותיה של אמו. לפי המסורת מת במירון. ישנן דעות שהוא נולד ביום ל"ג בעומר, וישנן דעות שיום הולדתו היה בחג השבועות, יום בו ניתנה התורה לעם ישראל. היה תלמיד מובהק של התנא רבי עקיבא ולמד אצלו במשך 13 שנים בבני ברק. קובץ המדרשים. רבינו ובנו נאלצו להסתתר במערה במשך 13 שנים. באותם השנים רבינו ובנו העפילו לרום המעלה, ורשב"י הקדוש מגן על כל הדורות, כפי שנאמר בגמ' ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי - מיום שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו - מיום שנברא העולם עד סופו". לאחר פטירת הקיסר יצאו מהמערה. לפי המסורת ל"ג בעומר קשור לאירועים שונים בחייו התנא- היום שבו הוסמך להיות רב, היום שבו התחתן והיום שבו נפטר. ופטירתו של התנא קשורה גם לאש וגם להילולה. על-פי המסופר בזוהר, ביום פטירתו של התנא רבי שמעון בר יוחאי היה ביתו אפוף אש, ולזכר אותה אש נהגו להדליק מדורות ביום פטירתו- ל"ג בעומר, י"ח אייר.

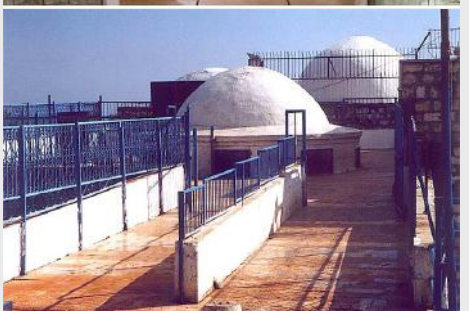
אביו: ר' יוחאי. **אמו:** מרת שרה. **אישתו:** בתו של התנא ר' פנחס בן יאיר. **מרבתינו:** התנא ר' עקיבא. **מתלמידינו:** התנאים הצדיקים- בנו, ר' אלעזר, ר' שמעון בן יהודה, ר' יהודה הנשיא. **בנו:** התנא ר' אלעזר. **מספריו:** ספר הזוהר- ערוך כפירוש לתורה, ומסודר לפי פרשיות השבוע (מכיל את סודות היקום- תורת הקוונטים, תיאורית המיתרים, גלגול נשמות, זמן ומרחב, מערכות יחסים ועוד. הימצאותו של ספר הזוהר במקום מסויים יוצרת הגנה, ומביאה ברכה, ביטחון ושפע לסביבה. קריאה בספר הזוהר מטהרת ומסייעת להתמודד עם בעיות, לחצים ומשברים) • **מיכילתא דרבי שמעון בר יוחאי-** קובץ מדרשים.

רבינו נאלץ לברוח לאחר שיחה בה ישבו ר' יהודה, ר' יוסי ורבינו כאשר התנא אמר שכל מה שתיקנו הרומאים- תיקנו לעצמם. לאחר שיצא נגדו פסק דין מוות, הסתתרו התנא ובנו במערה בפיקיעין במשך 13 שנה. שם ישבו ולמדו מפי משה רבנו ואליהו הנביא. מזונם היה מעץ חרובים ומים ממעיין שנבע ליד המערה. כדי לשמר את בגדם שעל גופם הם היו קוברים את גופם בחול עד צוואר, וכך היו לומדים ורק לצורך התפילה היו לובשים את בגדיהם.

לאחר שנים-עשרה שנה במערה בא אליהו הנביא ועמד בפתח המערה ואמר: "מי יודיע לבר יוחאי שמת הקיסר ובטלה גזירתו?" יצאו, ראו אנשים חורשים וזורעים. אמר רבינו: "מניחים חיי עולם ועוסקין בחיי שעה?". כל מקום שנתנו עיניהן- היה נשרף. יצאה בת קול ואמרה: "להחריב את עולמי יצאתם? חזרו למערה". לאחר שנה, פנה רשב"י לעבר הקב"ה ואמר: "משפט הרשעים בגהינום הוא 12 חודש" מיד יצאה בת קול ואמרה: "צאו מן המערה". ובכל מקום אשר היה בנו ר' אלעזר נותן את עינו ושורף את המקום- מיד היה אביו נותן את עינו ומכבה את השרפה. אמר רשב"י לר' אלעזר: "בני, די לעולם אני ואתה".

מסופר שרבי פנחס עמד להיכנס לאוניה. ראה שתי ציפורים שעפו. הרים את קולו ואמר: "ציפורים, הראיתם את המקום שכן יוחאי שמה?". והנה באו הציפורים, ובפיה של אחת מהן מכתב ובו כתוב כי ר' שמעון בן יוחאי יצא מהמערה עם בנו. הלך ר' פנחס לחתנו. כאשר הלכו למקווה, ר' פנחס החל לבכות כשראה את גופו של רשב"י מלא בנקבים ופצעים, מרוב הישיבה במערה. מאחר והדמעות מלוחות הרגיש רשב"י כאב בפצעיו הפתוחים, הביט וראה את חותנו בוכה, פנה אליו ושאל: "מדוע אתה בוכה?" אמר לו: "אוי שראיתך בכך". אמר לו רשב"י: "אשרי חלקי שראית אותי בכך, שאלמלא לא ראית אותי בכך, לא הייתי בכך", כלומר

שלא הייתי זוכה לגילוי רזין דאורייתא, כי כל רוממות חוכמתו הגדולה זכה באותם י"ג שנים שהיה מוסתר במערה ובזכות אותה מסירות הנפש.

פעם נשא עינו רבי שמעון, וראה את רבי יצחק (אחד מהחבורה הקדושה שהיה לומד לפני רשב"י), וראה שמלאך המוות רץ לפניו ורוקד לפניו (מאחר והגיע היום עת פטירתו של ר' יצחק). קם רבי שמעון ואחז בידו של ר' יצחק, ואמר: "גוזר אני, מי שרגיל לבוא אצלי- יבא, ומי שלא רגיל לבא אלי- לא יבא". נכנסו ר' יצחק ור' יהודה. ובאלו המילים 'קשר' את מלאך המוות ולא היה יכול להיכנס. הסתכל ר' שמעון וראה שעד עתה עוד לא הגיע זמנו למות, אלא עד שמונה שעות של היום. הושיבו לפניו ועסק עמו בתורה. אמר ר' שמעון לר' אלעזר בנו: "שב בפתח, ומי שתראה לא תדבר עמו ולא תכניסו". קם ר' שמעון ואמר: "ריבונו של עולם נודע ר' יצחק אצלנו בתור אחד מן החבורה הקדושה, תשאיר אותו אצלנו בחיים". בתוך כך, ראה ר' אלעזר שמלאך המוות הסתלק ואמר: "אין גזר דין קיים במקום של ר' שמעון".

המקובל הרב אשלג אמר על מעלת ספר הזוהר הקדוש: "יש סגולה נפלאה לאין ערוך לעוסקים בחכמת הקבלה, ואף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון החזק להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים של נשמתם".

הגאון הרב משה איסרלש זצ"ל הידוע בכינוי **הרמ"א** - נולד בשנת ה'ר"ץ (1530) בקז'ימייז' שבפולין. עוד בצעירותו נודע כי לגדולות נועד. בגיל שלוש-עשרה שנים בלבד כבר הוסמך לרבנות. הצטיין כעליו. טיבו יצא בכל העולם ואף קהילות רחוקות אשר באיטליה פנו אליו בשאלות. בהמשך עבר קראקא ושם כיהן כדיין בבית-הדין יחד עם גיסו ר' יוסף כ"ץ ור' משה לנדאו. הקים ישיבה אליה זרמו תלמידים מפולין ומקומות אחרים. רבינו כלכל בכספו את תלמידיו ואף עמד בראש הישיבה. שימש כרבה הראשי של הקהילה היהודית בקז'ימייז' ורבה של קראקא. ענותן מופלא. מגדולי הפוסקים וחכמי ההלכה באשכנז. נפטר בל"ג בעומר, י"ח אייר ה'של"ב (1572). חי כ-42 שנים. ציונו בקראקא. יש אומרים כי חיי רבינו היו ל"ג שנה וכתב ל"ג ספרים ונפטר ב-ל"ג בעומר בשנת של"ג ו-ל"ג מידות ומעלות ספרו לפני מיטתו. כשספדו לו מצאו ל"ב מידות והיה זקן שסיפר שבכל ליל פורים בעת הסעודה רבינו היה מחזר על הפתחים להזכיר להתפלל תפילת מעריב

אבינו: ר' ישראל (מפרנסי הקהילה). אימו: מרת מלכה (בת דודתו של ר' מאיר קצנלבורגן-מהר"ם פדובה). **נשותיו:** בת הגאון ר' שלום שכנא מלובלין (זיווג ראשון), בת הגאון ר' משה עברליש (זיווג שני). **מרבותיו:** הגאונים ר' שלום שכנא מלובלין, ר' מאיר קצנלבורגן. **מתלמידיו:** הגאונים ר' דוד גנז, ר' יהושע ולק (מח"ס סמ"ע), ר' מרדכי יפה (מח"ס הלבושים), ר' אברהם הורביץ (אביו של הש"ה). **חתנו:** הגאון ר' שמחה בונם מייזלס. **מספריו:** **יתורת חטאת** - על דיני איסור והיתר **ידרכי משה** - השגות על ספר 'בית יוסף' **ימחיר יין** - על מגילת אסתר **יתורת העולה** - בניין **בית-המקדש וכליו שו"ת הרמ"א**.

בצעירותו למד חברותא עם אחד הבחורים, יום ולילה למדו הם ביחד והתקדמו בלימודם, עוד דף גמרא, עוד מסכת, וכך גמאו עוד ועוד מסכתות בים התלמוד. יום אחד פנה אליו החברותא ואומר: "חברי משה, עלי להודיעך כי בעוד כשבועיים אני אתחתן בעז"ה יתברך". כששמע ר' משה את הבשורה המרנינה שמח ואמר: "מזל טוב חברי הטוב, יהי רצון שתזכה להקים בית נאמן. היכן תגורו לאחר נישואיכם?" ואז ענה החברותא בעצב: "אני מצטער אולם אנחנו נאלץ לא ללמוד יותר בחברותא, אנו נתגורר מחוץ לקראקא". דממה שררה כדקה ואז ר' משה אמר: "בא ננצל את זמננו ללמוד בחברותא כי לא נותר לנו זמן רב".

חלפו שנים ור' משה עלה במכמני התורה, "כל רז לא אניס ליה" והפך להיות רבה של קראקא. לימים היו ימי בצורת והרב פסק על צום-אולם ללא הועיל. תפילות לביטול הצום וצדקות אין ספור פוזרו כדי לבטל את הגזרה-אולם דבר לא עזר. הרב כינס את תושבי העיר ואמר: "ראו נא, אין גשם. הקב"ה מעניש אותנו וזה סימן כי הקב"ה כועס עלינו. על-כן אני מבקש מכם, מכל אחד ואחד, לעשות חשבון נפש ולתקן את העבירות שבידו, ואם אתם יודעים על בעיה כלשהי-אבקשכם ליידע אותי". לאחר השיחה פנו שני תושבי העיר ואמרו: "הרב, ישנו אדם הגר לידנו. אומנם הוא לבוש כמונו, אבל הוא מתגורר עם אשה ואין אף אחד בסביבותינו שראה אותו מתחתן, והוא אינו מתפלל עם הציבור. אולי אדם זה מתגורר ללא נישואין? אולי הוא גורם לכולנו לסבול את הגזרה הנוראה? אנא הרב, תבדוק את הנושא".

כששמע הרב את הדברים פסק על אתר: "גשו נא לאותו יהודי ותגידו לו שאני מצווה עליו להגיע אליי לביהמ"ד הערב, אני רוצה לתהות על קנקנו". התושבים הנידו בראשם בחיוב. השעות חלפו בעוד הרב למד בביהמ"ד, לפתע נכנס אדם, פנה לרב ואמר: "ערב טוב כבוד הרב". הרב הרים את ראשו מן הגמרא **ולפתע הוא מזהה את חברו הטוב, החברותא שאיתו למד שנים רבות בצעירותו**. הוא חיבק אותו בחום ואמר לו: "אני זוכר את החתונה שלך. מתי חזרת לקראקא ומדוע לא הגעת עד היום לומר לי שלום ואולי אף ללמוד עמי כבימים ימימה?".

החבר ענה: "האמת שמעולם לא עזבתי את קראקא. הסיבה היחידה שאמרתי שאני הולך לגור במקום אחר **מכיוון שרציתי ללמוד לבד, בלי שאף אחד ידע היכן אני לומד ויפריע לי בלימוד**. כשאנו למדנו יחד הפריעו לנו בשאלות רבות בעת הלימוד". הרב שוחח עם החברותא עוד מספר דקות ושאלו למקום מגוריו. בערב, החליט הרב לערוך סיור באזור ולראות, היכן חברו משכבר הימים גר. **בהגיעו סמוך למקום מגוריו שמע מאחרי הדלת קול לימוד תורה. אולם לתדהמתו נשמע גם קול אחר**. "הרי הוא אמר לי בפירוש שכל מטרתו ללמוד לבד ללא שיפריעו לו ועתה אני נוכח כי הוא לומד עם חברותא אחרת? מדוע הוא לא ציין זאת היום, כששוחחתי עמו?", חשב.

בעודו תוהה החליט כי יכנס לבית-חברו, הרב הקיש על הדלת וזו נפתחה. בפתח עמד החברותא משכבר הימים. "זכות גדולה לי שהרב בא אליי לבקרני", אמר. "יכנס הרב לביתי ויכבדני בנוכחותו". הרב לא סירב, אולם נכונה לו הפתעה, אין עוד אדם אחר בחדר!". ר' משה שאל: "מי למד איתך?" והחברותא התחיל לגמגם: "לא היה אף אחד איתי". הרב החל להקשות, "באוזני שמעתי שהיה מישהו נוסף, אני מצווה אותך כמרא דאתרא לגלות לי עם מי למדת". לא היתה ברירה לחברותא והוא ביקש: "אני מבקש בכל לשון של בקשה לא לגלות, את מה שאני עומד לספר לך". הרב הסכים והחבר המשיך: "אני לומד בכל יום עם אליהו הנביא".

ר' משה תהה: "מדוע אליהו הנביא בא אליך ללמוד ואליי אף פעם לא בא?" שאל. "אין לי תשובה, אם אתה רוצה אני יכול לשאול אותך בפעם הבאה שהוא יבוא אליי"- "בבקשה תשאל ותגיד לו, שאני מאוד רוצה שיבוא ללמוד עמי". למחרת, הגיע החברותא שוב לבית-המדרש בו למד הרמ"א, בראותו, קם לעברו ושאלו: "האם שאלת?"-"כן" ענה. "ובכן, מהי תשובתו?" הסתקן הרמ"א. ואז החברותא ענה: "הרי ידוע, שתלמיד חכם צריך שיהיה לו שמינית שבשמינית גאוה, שאמללא זה, כל אחד יבוא וידרוס' את התלמיד חכם מרוב ענותונו". "אתה", פסק לרגע, "כמרא דאתרא של העיר, חייב כי תהיה לך גאוה מועטת זו. עליך להיות תקיף, כדי שכולם יקבלו את מרותך וישמעו לך, ורק משום שיש בידך גאוה מועטת זו המוכרחת מתוקף תפקידך- אליהו הנביא איננו רוצה לבוא אליך. הוא אינו מסוגל להגיע על אף היותך מרא דאתרא, ועל אף היותך צדיק ומפורסם בחסידות- והכל בשל גאוה מועטת זו!!!".

הגאון הרב שלמה בוכנר זצ"ל - נולד בשנת ה'תקי"ב (1752) בעיר חמלניק. משחר ילדותו ניכר כי לגדולות נועד וכן הוא נודע כעילוי. לאחר נישואיו ביקשה ממנו אשתו, שיפסיק ללמוד את מלאכת הצורפות וילך לקבל תורה מפי ר' שמעלקא מניקלשבורג. בשנת ה'תקל"ו (1775) נדד שנית מביתו, כשפניו מכוונים לליז'נסק, להסתופף בצילו של הרבי ר' אלימלך. שם שהה במשך שישה חודשים.

בעל ה'נועם אלימלך' לא מנע ממנו כל מה ששאל, וכן השקיע בו כוח גדול לפעול ישועות טובות בפיו הק' ולהמתיק את הגזירות מעל עם ישראל. כמו כן למד מרבו, שכאשר רצה להכיר אדם חדש, שבא אליו ולדעת פנימיותו היה מכבדו באמירת דבר תורה או שישיר זמר או שיתפלל, ובזה התגלה לפניו פנימיות האיש.

רבים פנו אליו ונושעו. מופתים נוראיים וגילויים ראו אצלו תלמידיו, והכל בהצנע לכת. בעל רוח-הקודש. מקובל היה, כי בכל יום חמישי היה נפגש עם אליהו הנביא. עד היום מקובל אצל יוצאי חלציו סגולה נפלאה ממנו, בכל עת צרה להזכיר שמו הקדוש ר' שלמה בן פייגא ויוושעו. שימש כרב בעיר קשאנוב במשך ארבעים שנה. נפטר ב-י"ח אייר ה'תקפ"ח (1828 - ל"ג בעומר). חי כ-77 שנים. ציונו בקשאנוב.

אביו: ר' משה חריף הי"ד (נרצח ע"י קוזאק בשעת הקידוש בליל שבת). **אימו:** מרת פייגא. **אשתו:** בת ר' שמחה רפפורט (נכד ה'תוספות יום טוב'). **מרבתינו:** ר' שמעלקא מניקלשבורג, ר' אלימלך וייסבלום מליז'נסק (בעל 'נעם אלימלך'). **מתלמידיו:** ר' דב בעריש פרומר מאושפיצין. **מילדינו:** ר' משה.

מסופר, כשהיה עוד רך בשנים נודע כעילוי גדול בלימוד בעקבות המעשה הבא: אביו הגאון הקדוש ר' משה חריף היה פעם אחת באסיפת הרבנים של ה'וועד ארבע ארצות' בעיר וורשה והתקשו כל הגאונים בדיבור אחד בתוספות במסכת חולין ואביו אמר לגאונים, כי יש לו ילד בביתו בן שמונה שנים והוא יכול לתרץ את הקושיה על התוספות והם הסכימו.

אביו נסע לביתו לחמלניק והגיע באמצע הלילה. בנו כבר היה ישן. האבא הקיץ אותו משנתו וציווה עליו, שיגיד פירוש על דברי התוספות. בנו אמר את הפירוש כאילו לא הייתה שום קושיה בדברי התוספות. האב היכה על לחיו ושאל: "וכי אין אתה מרגיש, שיש כאן קושיה עצומה?" והבן אמר, כי באמת אין כאן קושיה והראה לו, כי מספר דפים קודם לכן מתורצים דברי התוספות.

יפר תלמידו הרה"ק רבי דב בעריש פרומר מאושפיצין, שפעם אחד אמר לו רבו, שיתן לו את המקטרת של יו"ט וגם את מלבושי השבת כיוון שרוצה ללכת בחוץ והלך עם תלמידו וגם אנשים אחרים הלכו עמם. כשהלכו ברחוב, רכב פריץ אחד על סוס וכשבא למקום, אשר עמד שם רבינו, עצר שם עם הסוס, ורבינו נתן לו שלום ולקח את הרגל של הסוס בידו לראות, אם יוכל עוד ללכת למרחוק, אז אמר לו הפריץ, שיוכל עוד ללכת דרך רחוקה עם הסוס. רבינו אמר לו, שיותר טוב היה, שהאם תיקח את הבנים אצלה. באותה שעה השיב לו הפריץ, שיותר טוב שהבנים ילמדו עוד להיטיב את דרכיהם, וכל השיחה הייתה בפולנית.

לאחר שהלך הפריץ אמר רבינו לאנשים, אשר עמדו שם: "זכיתם לראות את אליהו הנביא זכור לטוב". וכשמעו זאת רצו לכיוון שהפריץ הלך, אולם הוא נעלם מעיניהם כאילו 'בלעה אותו האדמה'. אז שאל רבינו לר' בעריש תלמידו: "מה ראתה?". הוא אמר, שהוא ראה דמות יהודי, והיה לבוש כובע בראשו, שנקרא ספאדיק ושאל: "האם ראתה את השמות שהיו כתובות על הספאדיק?" ואמר לו, שלא ראה ועל זה אמר, כי לא ראה יפה.

יפר הרה"ח ר' יהושע דוד באכנר, שפעם אחת הזהיר רבינו אותו, שלא יצא שום אדם החוצה בליל פסח, כיוון שמי שיצא יהיה בסכנה גדולה, והמשרתת שכחה ויצאה ומתה, והרבנית ביקשה מרבינו, שיושיע אותה, כי מה פשעה ומה חטאתה, והלך אצלה וקרא בשמה וקמה לתחייה.

יפר תלמידו המובהק הרב הק' רבי דב בעריש פרומר מאושפיצין ז"ע כי פעם אחת בשעת לימודו באו שני אנשים בקרון ועל העגלה הביאו בת משוגעת מפרייסין ל"ע ועמדו עם העגלה לפני בית הרב, והיא הייתה בקרון קשורה בחבלים כיוון שחששו ממעשיה.

הם נכנסו לצדיק וביקשו ממנו שיושיע לה והשיב לה הוא אינו ה'יהודי הטוב' והוא מציע להם שיסעו לקוזניץ אל הרב הקדוש. כשמעו זאת ביקשו ממנו שיתן להם כתב המלצה מכיוון שהלכו במלבושי דייטש ואולי הרבי מקוזניץ לא יקרב אותם ושמע בקולם וכתב להם המלצה ואח"כ ביקשו ממנו, שיברך אותה על הדרך וכן עשה ויצא אל הקרון וברך אותה, והם הלכו לדרכם.

כאשר נסעו לערך חצי מיל ביקשה, שיתירו אותה והתחילה לבכות, כשהיא מבקשת לדעת, מדוע קשרו אותה בחבלים, וכן שאלה להיכן הם נוסעים עימה וכאשר ראו שהיא מדברת ביישוב הדעת הסירו את החבלים מעליה וביקשה מהם, שיסעו חזרה לבית, וכאשר ראו, כי התרפאה לגמרי ומדברת בהגיון כמו כל אדם, באו בחזרה לרבינו לבשר לו את הבשורה.

וכשמע זאת צעק הצדיק עליהם, שתיכף ומיד ייסעו לדרכם, שלא יספרו בקשאנוב לשום אדם. כך סיפר הרה"ק רבי בעריש והוסיף: "וגם אנכי לא סיפרתי מעשה זה, עד אחר פטירתו כי דרכו הייתה הצנע לכת."

הרב מיכאל דהן זצ"ל - נולד בשנת ה'תשי"ז (1957) בבאר שבע. מילדותו ניכרו בו עדינות וצניעות. אחר נישואיו בשנת ה'תשמ"ב (1982) נכנס ללמוד בכולל בכפר חסידים. כעבור שנתיים עבר לירושלים ולמד בכולל של חסידי ברסלב. הוא התגורר שם כשש שנים, ועסק בתורה בהתמדה יתרה. שנים רבות עסק בתורה יומם ולילה, והרבה שנים סירב לקבל את מלגת הכולל, בטענה שתורה צריך ללמוד לשם שמים ולא על מנת לקבל פרס, כאשר אשתו מפרנסת את ביתה. שילב את עמקות העיון עם הפשטות, המביאה לידי מעשה.

שנים רבות לא נפקד בזרע של קיימא. הניסיונות חיזקו את אמונתו, וביטחונו הגדול עסק רבות בתפילה ובנסיעה לקברי צדיקים. בשנת תשמ"ט נסע לאמריקה בעצת גדולי ישראל כדי לדרוש ברופאים. הוא התגורר במונסי במשך אחת-עשרה שנה. גם בשהותו בארה"ב קירב אנשים באמצעות שיחות חיזוק פרטיות, מסירת שיעורים ולימוד התורה הקדושה.

בשנת ה'תש"ס (1999) חזר ארצה וקבע את משכנו ברמת בית שמש. במקביל ללימודיו בכולל למד עם תלמידי תיכון. פעל רבות ונצורות למעט ככל האפשר את תופעת נשירת בחורים ולכן פתח ישיבה בבני-ברק. כעבור שנה עקב חוסר תקציב נסגרה הישיבה והוא ניסה לפתוח את הישיבה בשנית, הפעם בבית-שמש. בשנת ה'תשס"ה (2004) התבקש לסייע לתלמוד תורה שעמד בפני סגירה בעיר ביתר עלית.

הוא נרתם מיד למשימה מבלי לברר מה תהיה משכורתו, **וחודשים רבים עבד ללא משכורת**. רבינו בס"ד הציל את אותו תלמוד תורה, והעלהו על דרך המלך. בד בבד הקים את ארגון אי"ל (אינך יותר לבד), ארגון פעולות תורניות ומגוונות לילדים בשעות אחר הצהרים בהטעימו, שאם נשמור על הילדים בגיל צעיר יפחתו הנושרים מהישיבות בהמשך. הוא פתח שני מרכזים בבית שמש, המתפקדים ב"ה עד היום, בהם הילדים מגיעים לשעתיים של לימוד משניות ותהילים ונהנים מחוגים עשירים עם צוות מדריכים יראי שמים. יומם ולילה פעל בחום ואהבה למען ילדי ישראל. מסר שיעורים ברדיו 'קול האמת' במשך כשנה.

מעולם לא פחד מיום המיתה, ואף הכין עצמו ליום גדול זה. גם לבני ביתו היה רגיל לומר שיכינו עצמם ליום בו יצטרכו לתת דין וחשבון על מעשיהם בפני בורא עולם. ב-ל"ג בעומר נסע להשתטח על ציונו של התנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי זיע"א במירון. בחזרתו היה מעורב בתאונת דרכים ובה התבקש לבית-עולמו ב-י"ח אייר ה'תשס"ו (2006). חי כ-49 שנים. ציונו בהר המנוחות 'גבעת שאול' שבירושלים.

אביו: ר' חיים. **מרבתינו:** הגאונים ר' בן ציון אבא שאול (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' יורם אברג'ל (ראש מוסדות 'קול רינה'). **מתלמידינו:** הגאונים אליהו אלייב, הרה"ג יונה שיבר. **בנו:** הרה"ג שמעון חיים. **מחיבוריו:** נמצאו מחברות רבות של **חידושי תורה** במגוון נושאים - חידושים על התנ"ך, על הש"ס, בנושאי חסידות בליקוטי מוהר"ן ועוד. **יחברות בשם 'אפיקי הנחל'** - על המועדים בראי החסידות (פורים, פסח ושבעות). **יחברת על הימים הנוראים**.

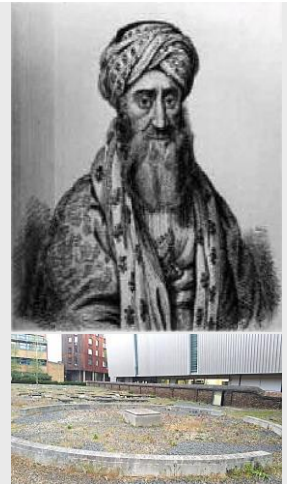
להלן סיפורים, שהובאו ע"י ידידי ורעי, ר' דניאל אלול הי"ו בספרו '**אורח צדיקים**' על רבינו: עוד בצעירותו לאחר כשלוש שנות נישואים שעדיין לא נפקד, הלך לביתו של האדמו"ר המקובל האלוקי ה'בבא סאלי' זיע"א להתברך מפיו. היה זה בשנתו האחרונה של ה'בבא סאלי'. הצדיק היה חלוש וחולה ושכב במיטתו. כאשר ר' מיכאל נכנס, התרומם הצדיק ממיטתו ועשה זאת פעמיים. הגבאי והנוכחים ראו השתוממו. לאחר שנים שהצדיק נפטר, שאל ר' מיכאל את נכדו המקובל הצדיק ר' דוד אבוחצירא שליט"א על דבר זה ואמר לו, **שהצדיק ראה מלאכים, וכשנכנסת, היו מלאכים מלווים אותך ולכן קם לכבודך**. (מפי רעייתו שתיבדל לחיים)

בשנה הראשונה לנישואיו הכין יין ביתי בחבית גדולה, היין יצא משובח וטעמו להפליא, רבינו ששמח ביין לקח בקבוק זכוכית ומלאו. הוא כתב את התאריך **"א תשרי ו'ברית קודש"**, ואמר: "יין משובח זה נשמור, אם ירצה ה' לברית עבור הבן שייולד בעתיד". **עברו אחת-עשרה שנים והנס קרה, הבן נולד ב-י"א בתשרי, בדיוק אותו התאריך אותו כתב**. והבקבוק הובא מהארץ על ידי חמיו לאמריקה וזכו לקדש בו בברית. (מפי רעייתו שתיבדל לחיים)

תלמידים רבים זכו להתקרב לה' ולהתחזק על ידי רבינו. אחד מהמיוחדים, שבהם הוא ר' אליהו אלייב. סיפור התקרבותו לרבו מפעים ומרגש, וכולו רצוף סייעתא דשמיא. את סיפור ההתקרבות לא הבאנו כאן, אלא רק גרגירים מעטים, ממה שהעלה ר' אליהו אלייב על הכתב. הסיפורים הבאים הם מפרי עטו:

"יום אחד הרגשתי מעט לא טוב, היה זה במוצאי שבת, וכהרגלי בקודש הלכתי לרב. במהלך שיחתי איתו צלצל הפלאפון של הרב. תוך כדי שיחה שם, הרב את ידו על ידי והסתכל בעיניי. לפתע אמר לאדם שעל הקו: 'תמתין רגע', ושאל אותי: 'איזה ציצית אתה לובש?' עמדתי משתומם, ואמרתי לו: 'קודם שבאתי לרב החלפתי את הציצית שלי ושמתי ציצית של מישהו אחר'. אמר לי הרב: 'אל תלבש ציצית של מישהו אחר, תלבש רק את הציצית שלך'.

הרב המקובל שלום בוזגלו זצ"ל - נולד בשנת ה'ת"ס (1700) בעיר סאלי. קדוש מרחם היה, ומשחר ילדותו ניכרה בו נשמתו הגדולה. התנזר מכל מחמדי תבל ומנעמיה. לאחר שגדל ומילא את כרסו בש"ס ופוסקים, עבר למרקש, שם הצטרף לחבורת מקובלים, יחדיו למדו בחברותא, והמתיקו סוד ברזי התורה. לאחר שהכירו בגדולתו, מינוהו כאב"ד בעירם.

מלך ישמעאלי אחד ושר צבאו ביקשו להרוג את רבינו, ובדרך נס ניצל פעמיים מידם. באחת הפעמים הושלך לכלא עם יהודים נוספים ונגזרה עליהם מיתה בשריפה. אותם יהודים הועלו על המוקד, ואילו הוא ניצל ממוות, כיוון שלב המלך התהפך ברגע האחרון, והוא החליט להעניק לרבינו חנינה. בעקבות רדיפות אלו, נאלץ בשנת ה'תק"ה (1745) לברוח ללונדון, שם מונה כאב"ד. שם הקים ישיבה לטובי הבחורים. בשנות מגוריו שם, הרבה לנדוד בקהילות ישראל במדינות אירופה. בכל מקום שהגיע, התקבל בכבוד גדול, וגדולי ישראל שהעריכוהו והוקירוהו, שיחרו לפתחו. **הגאון החיד"א בפירושו 'ניצוצי אורות' על הזוה"ק מביאו יותר משלוש מאות פעמים!** באחרית ימיו עלה לארץ ישראל והשתקע בצפת. בשנת ה'תקל"ז (1777) חלה את חוליו אשר ממנו לא קם. תפילות רבות נערכו לשלומו, ואף הוסיפו לו את השם חיים. אולם, לא

היה ניתן לבטל את הגזרה ונשמתו עלתה בסערה השמימה בי"ח אייר ה'תק"מ (1780). חי כ-80 שנים. ציונו בלונדון. **אביו:** הגאון ר' משה (עמד בראש ישיבה בסאלי. כל ימיו הרביץ תורה ותלמידים רבים היו לו). **מרבותיו:** אביו, ר' משה, ר' אברהם אזולאי, ר' יעקב פינטו, ר' יעקב גדליה, ר' ישעיה הכהן, ר' חיים בן עטר הזקן (זקנו של 'אור החיים' הקדוש). **מספריו:** **מקדש מלך** - פירוש על הזוהר **כסא מלך** - פירוש על תיקוני הזוהר **הדרת מלך** - פירוש על עץ החיים **יהוד מלך** - פירוש לספרא דצניעותא **כבוד מלך** - פירוש על עץ החיים **פני מלך** - פירוש לאידרא רבא ואידרא זוטא **ידברי שלום ואמת** - חידושים על הרמב"ם

בין גלים שטה ספינה מאחד הנמלים באירופה ומטרתה להגיע אל חופי המזרח התיכון. בין הנוסעים היה המקובל הגאון רבי שלום בוזגלו זצוק"ל, הוא עלה לספינה בלונדון, ופעמיו היו לארץ ישראל להשתקע בעיר הקודש צפת 'עיר המקובלים'. בעוד שאר הנוסעים עמדו על סיפון הספינה ונהנו ממראה נוף הים והשמים, ישב רבינו בחדרו, כשהוא מחכה לרגע בו יזכה לעלות לארץ הקודש. לאחר זמן מה צפירה ארוכה נשמעה, אות לעגינתה של הספינה באחד האיים שבדרך. הנוסעים יכלו לרדת לזמן מה ולשוטט ברחבי האי, ולאחר הצפירה השניה עליהם לחזור שכן הספינה עומדת להמשיך בדרכה. רבינו בחר לצאת מחדרו הקט, הוא ירד לאי, משוטט ברזי הקבלה, שבה עסק תדיר, ולא שם ליבו, שרגליו נושאות אותו הרחק מהחוף. רק כעבור שעה ארוכה, כשניעור מהרהוריו הבחין, כי הרחיק לכת, חיש סבב על עקבותיו. אך כשהגיע אל החוף לא נראתה הספינה. הוא נותר לבדו על האי, ואותו יום ערב שבת היה.

מחוסר ברירה נכנס לתוך רחבי האי השומם. לפתע מבחין ממרחק בארמון הבנוי לתלפיות. כשחששות כבדים בליבו הלך לעברו. כשהגיע לשם, הושיט את ידו לשער הכניסה והנה היא נפתחה, הוא החל משוטט בחדרי הארמון, ועיניו לא שבעו מיופיו. הקירות היו מקושטים באבנים טובות ומרגליות, ואף ידיות הדלתות היו מצופות זהב, הבית עצמו היה מעוטר בכלים מכלים שונים עשויים כסף וזהב.

רבינו חש, שהמקום לא נבנה ע"י בני אדם וכי מקום קדוש הוא. השמש העריבה ורבינו נשא תפילה: "רבש"ע הן דרכי לטבול במקווה טהרה לכבוד השבת, עתה מה יהא?". רק סיים בקשתו, והנה לפניו מקווה טהרה עם מים צלולים וזכים, כשיצא, נשא תפילה נוספת, זקוק הוא לגמרא שבת בה הוא לומד תמיד לפני כניסת השבת. אך סיים את תפילתו ולפניו מסכת שבת. עתה ידע, כי כל מה שביקש יתמלא על אתר. הוא התיישב באחד החדרים ועסק בשקיקה בלימוד הגמרא, בזמן לימודו עלו ברעיונותיו חידושים רבים נפלאים ועמוקים. כעבור זמן ראה לפניו על השולחן פמוט יפה עם שני נרות גדולים, הוא הבין, שהשבת בפתח. לפיכך סגר את הגמרא והדליק את הנרות לכבוד שבת.

והנה שומע צעדי אנשים הנכנסים לחדר הסמוך. הוא ניסה לפתוח את הדלת, אך היא הייתה נעולה, הבין כי אין לו רשות להיכנס, תפילת המנחה החלה ורבינו הצטרף עם המניין הלא נראה, בסיום התפילה הבחין בחדר סמוך, בו עמד שולחן ערוך בבשר ודגים ומעדני עולם. כך חלפה השבת בתענוגים, לשיא ההתרגשות הגיע עת שמע מהחדר הסמוך בשעת קריאת התורה את שמותיהם של העולים לתורה, והם שבעת הרועים: **אברהם יצחק ויעקב, משה אהרן יוסף ודוד**. כל כולו רעד מפחד, כי בית אלוקים הוא זה וזה שער השמיים.

עם צאת השבת נפלה עליו תרדמה. בחלומו עומד הוא בבי"ד של מעלה, ורואה כיצד דנים זקן שהתגרור סמוך לצפת ולו בית מרזח, צדיק גמור היה, ודינו יצא לגן עדן. באותו רגע פרץ לאלוה מלאך שחור וקייטרג. "פעם אחת בשבת קודש בא אליו ערבי וביקש שימכור לו משקה, הזקן סירב בכל תוקף, ומשאיים עליו הישמעאלי בחרבו, הרשה לו לקחת בעצמו מבלי לשלם, ויש כאן דנדוד חילול שבת". ישב ביה"ד לדון. המלאך המליץ טען כי פיקוח נפש היה ועוד לא עשה מאומה, אבל מאחר שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה, יצא דינו כי **נשמתו תתגלגל במשך שבע שנים!** ורק אז יקבל את חלקו בגן עדן. מששמע זאת רבינו, התמלא רחמים עליו, ניגש לדיינים ואמר כי מקבל הוא עליו שבע שנות גלות ובלבד שאותו זקן יכנס מיד לגן עדן. עיין ב"ד בדבריו והסכימו לדבר, והזקן הובל לגן עדן.

ישב ביה"ד בעניינו של רבינו ויצא הפסק, שלא יעלה על הדעת להענישו על מסירות נפשו למען יהודי אחר ולכן ייחשב לו יום לשנה, ורק שבעה ימים תימשך גלותו. לאותו זקן שנפטר יש שבעה בנים, ילון רבינו כל לילה אצל בן אחר ובזה יסיים גלותו. וייקף והנה נמצא הוא בשדה, ומבחין בתהלוכה גדולה של אנשים. משבאו סמוך אליו, שאלם: "היכן אני נמצא?" "בצפת, בערב שבת נפטר באחד הכפרים הסמוכים בעל חנות משקאות וכעת שבנו מהלוייתו". הבחינו האנשים כי מאור פניו הוא של אדם קדוש והחלו מתווכחים אצל מי ילון. ביניהם היו גם שבעת בני הזקן, האבלים. "אל תריבו, בעזרת ה' אמלא רצון כולכם, ובתום השבעה אבוא לישון כל לילה אצל בן אחר ועד אז אלון אצל האנשים האחרים שביקשו ממני ללון אצלם". לא ידעו הבנים מאומה מכל אשר אירע מאחורי הפרגוד בבי"ד של מעלה, וכמה עמוקה היא מידת הדין. סיפור מדהים זה סיפר הגאון ר' חיים אלעזר שפירא זצ"ל (מח"ס 'מנחת אליעזר' ממונקטש) בסעודה שלישית בביה"כ צאנז שבצפת. את הסיפור שמע מרב ת"ח מופלג מזקני החסידים בצפת, שבעיניו ראה כתב יד של חידושי רבינו על מסכת שבת, ובהקדמה מספר רבינו בעצמו את אשר עבר עליו ומעיד כי רוב חידושיו במסכת התחדשו לו באותה שבת פלאית.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים וכן בחינוך הילדים